

STJERNEN

144. ÅRGANG • NUMMER 2 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • FEBRUAR 1995

STJERNEN

FEBRUAR 1995

På forsiden:

Seminarlærere, som Corina Casco (til venstre), hjælper unge sidste dages hellige i Buenos Aires i Argentina til at nyde de velsignelser, der blev bedt om for næsten 70 år siden.

Se »Postyr i Argentina«, side 10. (Forsidefoto: Larry A. Hiller; bagsidefoto: FPG International).

Børnestjernens forsider:

Jasmin Dornier fra Tyskland ved templet i Freiberg i Tyskland. (Foto: Peggy Jellinghausen).

ARTIKLER

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB: MED HÅND OG HJERTE PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON	2
JEG VIL ALTID HUSKE JOCEY BRIAN M. WAITE	8
FORELDRE, GIV ALDRIG OP ÆLDSTE F. MELVIN HAMMOND	16
PRÆDIKENERNES PRÆDIKEN DANIEL W. BACHMAN	26
I SØNNENS LIGNELSE R. VAL JOHNSON	34
EN BØN OM MAD JUANA LIDIA CAMPOS MOLINA	40
VORES FAMILIES NYE TESTAMENTE PÅ BÅND CAROLE GARFIELD SEEGMILLER	46

ISÆR FOR UNGE

POSTYR I ARGENTINA LARRY A. MILLER	10
TIL DIN ORIENTERING	20
VIDNESBYRDETS KRAFT HILARY HUNT	24
MORMONOTE: »SE FREM TIL GUD OG LEV«	33
TRESTEMMIG HARMONI ADRIAN GOSTICK	42

FASTE PUNKTER

KOMMENTARER FRA LÆSERNE	1
BESØGSLERERINDEBUDSKAB: »MERE, HERRE, SOM DIG«	25

BØRNESTJERNEN

HISTORIER FRA MORMONS BOG: KONGETILHÆNGERE MOD FRIMEND	2
FRA VEN TIL VEN: ÆLDSTE V. DALLAS MERRELL	4
SMÅ VENNER: TAKKELEG REBECCA M. TAYLOR	6
BARE FOR SJOV	8
OPDAGELSE: TØJ AF GEDEHÅR OG MURSTEN AF MUDDER VIVIAN PAULSEN	10
ÆLLESTID: JEG TROR PÅ TROSARTIKLERNE KAREN LOFGREEN	12
FIKTION: DEN PERFEKTE GAVE GRETCHEN A. HAERTSCH	14

FEBRUAR 1995 • 144. årgang • Nummer 2
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Howard W. Hunter,
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson
De Tolv Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell
Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Joe J. Christensen

Vejledere:
Spencer J. Condie, John H. Groberg

Curriculum Department:
Aldr. direktør: Ronald L. Knigton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

International Magazines:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnemestrene: DeAnne
Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftsassistent: Beth Daley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Shari Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer
Datwyler, Denise Kirby, Matthew Maxwell, Jane
Ann Peters

Abonnementssafdeling:
Leder: B. Rex Harris
Distributionschef: Kris Christensen
Managers: Joyce Hansen, Kent H. Sorenson

Stjernen: Redaktør: Carsten Gram
Kirkemy: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. • DK-2200 København N
Tlf. 31 391366; fax 31 391367

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smeelevangen 9 • DK-3540 Lyngbe
Tlf. 42 187727; fax 42 187982

© 1995 by Corporation of the President of The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt
på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk,
spansk, spansk, svensk, tongansk og tysk,
hveranden måned på indonesisk og thailandsk;
kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekisk og
ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly
by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.
Second-class postage paid at Salt Lake City, UT
84150. Subscription price \$ 10.00 per year, \$ 1.00
per single copy. Thirty days' notice required for
change of address. When ordering a change, include
address label from recent issue; changes cannot be
made unless both the old address and the new are
included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Church Magazines, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.
Subscription information telephone number: 801-
240-2947
POSTMASTER: Send address changes to IM at 50
East North Temple Street, Salt Lake City, Utah
84150, USA.

Abonnement:
12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto). Betaling
over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center,
Smeelevangen 9, DK-3540 Lyngbe.
USA og Canada: US \$ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: BG Offset • DK-3500 Værløse •
Danmark

ISSN 0900-2545 • 95982 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

DEN ENESTE FORBINDELSE

Der var engang, da jeg ikke var særlig aktiv i Kirken. Jeg brugte sabbatten til at tage på skovtur eller til stranden. Den eneste forbindelse, som jeg dengang havde med Kirken og Jesu Kristi evangelium, var *Tambuli* (flippinsk), som min mor havde med hjem hver måned. Jeg kiggede i tidsskrifterne og indså, at de rummede gode, åndelige budskaber, vidnesbyrd og historier. Jeg nød at læse Det Første Præsidentskabs opløftende budskaber og de vidnesbyrd, som kom fra søskende over hele verden. Når jeg læste i hvert nummer, følte jeg mig tættere på Kirken og vor himmelske Fader.

Tambuli var det redskab, som førte mig tilbage til Kirken. Jeg bliver aldrig træt af at læse dette tidsskrift. Nu er jeg aktiv i Kirken og dens aktiviteter, og jeg ser stadig frem til at modtage vores eksemplarer af *Tambuli* hver måned.

Sonia P Antiquena
Iloilo City Ward
Iloilo Stav, Filippinerne

ARTIKLER FORMIDLER

ÅNDEN TIL AFRIKA

Vi er dybt taknemlige for Kirkens tidsskrifter. Vi er nogle franske medlemmer af Kirken, som bor midt i Afrika langt fra alle møder i Kirken (Kirken er endnu ikke organiseret her). Bøn, studium af skrifterne samt *L'Étoile* (fransk), som vi modtager hver måned, hjælper os til at holde os nær Herren. De vidunderlige artikler i tidsskriftet rører os dybt. Når vi læser dem, føler vi den samme Ånd, som vi kender fra nadvermøderne hjemme i Frankrig.

François og Anne-Marie Biller
Libreville, Gabon

ÅNDEN HERSKER

Jeg er en ung mor, der har det enorme ansvar at lede mine to små dyrebare piger, som jeg betragter som en gave fra min himmelske Fader, på Herrens vej. Jeg er dybt taknemlig for det ansvar og for mit medlemskab af hans kirke her på jorden. Kirken er det kompas, som leder mig til lykke og sandhed.

A Liabona (portugisisk) har stor indflydelse på mit liv, og hver gang jeg læser i det, føler jeg en inderlig kærlighed til vores profet, Herrens sande repræsentant. Jeg kan fornemme, hvordan Ånden hersker i min sjæl og i mit hjem.

Maria Lúcia L. M. de Oliveira
Coqueira Cesar Ward
Pardizes Stav, São Paulo, Brasilien

EN LEDESTJERNE PÅ RETFÆRDIGHEDENS STI

Jeg finder mod, hjælp og vejledning i *Seito no Michi* (japansk). Det opmuntrer mig. Når jeg har læst dette tidsskrift, er mit hjerte fyldt med gode følelser. Jeg er meget taknemlig for dette storlæde tidsskrift. Det er en dyrebart skat for mig og min familie. Det styrker mig at læse artikler og historier om søskende fra hele verden, og jeg erkender, at alle mennesker overalt bestræber sig på at gøre deres bedste.

Jeg deler gerne dette vidunderlige tidsskrift med andre. Jeg tager altid mit *Seito no Michi* med mig, når jeg skal nogen steder, eller når jeg er nødt til at sidde og vente et eller andet sted. På den måde kan jeg læse, når som helst jeg har lyst, og jeg behøver ikke at vende mig til verdslige tidsskrifter. *Seito no Michi* er en ledestjerne på retfærdighedens sti.

Noriko Ono
Kurashiki Ward
Okayama Stav, Japan

Med hånd og hjerte

Præsident Thomas S. Monson

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Ved vore general-, stavs- og wardskonferencer nyder vi det privilegium at løfte højre hånd for at opretholde Kirkens ledere til de stillinger, de er kaldet til. Den oprakte hånd er det ydre tegn på den indre følelse. Når man løfter hånden, forpligter man sit hjerte.

Mesteren talte ofte om hånd og hjerte. I en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Hiram i Ohio i marts 1832 formanede han: »Vær derfor trofast og pas det embede, hvortil jeg har kaldet dig, styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ.

Og dersom du er tro indtil enden, skal du få udødelighedens krone og evigt liv i de boliger, som jeg har beredt i min Faders hus« (L&P 81:5-6).

Når jeg gransker Herrens ord, kan jeg ligefrem høre ekkoet af klaprende sandaler og forbløffede udbrud fra lyttende i det fredfyldte Kapernaum. Her samledes skarerne omkring Jesus og bar de syge frem, så de kunne blive helbredt. En lam mand tog sin seng og gik, og en romersk høvedsmands tro gjorde hans tjener rask.

Frelseren ønsker, vi skal efterligne ham ved at bruge vore hænder til at styrke de svage, helbrede de syge, styrke de matte knæ og lægge hjertet i at opbygge hans rige på jorden.

Jesus underviste ikke kun med ord, men også ved sit eksempel. Han var tro mod sin guddommelige mission. Han rakte hænderne frem, så andre kunne blive løftet nærmere Gud.

Ved Galilæa kom en spedalsk hen til ham og tryglede: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.

Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: 'Jeg vil, bliv ren!' Og straks blev han renset for sin spedalskhed« (Matt 8:2-3). Jesu hånd blev ikke besmittet af at røre ved den spedalske, men den spedalske blev renset ved den hellige hånds berøring.

I Peters hus i Kapernaum oplever vi endnu et eksempel. Peters svigermor lå syg med feber. Den hellige skrift fortæller, at Jesus kom »og tog hendes hånd og rejste hende op, og feberen forlod hende« (Mark 1:31).

Det gik lige sådan med synagogeforstanderen Jairus' datter. Alle forældre kan forstå Jairus' følelser, da han op-søgte Herren, faldt på knæ for han og tryglede: »Min lille datter ligger for døden. Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve« (Mark 5:23).

»Endnu mens han talte, kommer der én fra synagogeforstanderens hus og siger: 'Din datter er død. Gør ikke Mesteren mere ulejlighed.'

Men da Jesus hørte det, sagde han til ham: 'Frygt ikke, tro kun, så vil hun blive frelst.' Forældrene græd. Andre sørgede. Jesus erklærede: 'Græd ikke, for hun er ikke død, hun sover.'

Han tog hendes hånd og råbte:

'Pige, rejs dig op!'

Da vendte hendes ånd tilbage, og hun stod straks op« (Luk 8:49-50, 52, 54-55). Endnu engang havde Herren rakt sin hånd ud for at tage en andens hånd.

Den elskede apostel bemærkede hans eksempel. Han levede ikke for at lade sig betjene, men for at tjene; ikke for at modtage, men for at give; ikke for at redde sit eget liv, men for at give det til andre.

Hvis de ville finde den stjerne, som skulle lede deres skridt og påvirke deres skæbne, så skulle de søge den, ikke på den foranderlige himmel eller i ydre forhold, men dybt i sit eget hjerte og følge den vej, som Mesteren viste.

Tænk et øjeblik over Peters oplevelse ved den tempelport, som kaldes Den Skønne. Man føler med den mand, som havde været lam fra fødsel, og som dagligt blev båret hen til tempelporten, så han kunne tigge almisser af de besøgende. Det, at han bad Peter og Johannes om almisser, da de nærmede sig, viser, at han ikke betragtede dem som værende anderledes end alle de andre, som var kommet forbi den dag. Så befalede Peter højtideligt, men mildt: »Se på os!« Skriften beretter, at den lamme mand »så spændt på dem i forventning om at få noget af dem« (ApG 3:4-5).

De gribende ord, som Peter siden udtalte, har trøstet oprigtigt troende gennem tiden, ja, lige til vore dage: »Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazarærens, navn, stå op og gå!« Ofte afslutter vi citatet på dette sted og går glip af næste vers: »Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op;

og ... han ... kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen« (ApG 3:6-8).

En hjælpende hånd var blevet strakt frem. Et sygt legeme var blevet helbredt. En dyrebar sjæl var blevet løftet nærmere Gud.

Tiden går. Forhold og omstændigheder ændrer sig. Men den guddommelige befaling om at styrke de svage, støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ, står fast. Hver af os har fået påbud om ikke at være tvivlere, men aktivt handle; ikke at tynde ned, men at løfte. Selvglædens træ har mange grene, og hvert forår skyder nye skud frem. Ofte lever vi side om side, men vi kommunikerer ikke fra hjerte til hjerte. Der er mennesker i vores omgangskreds, som med udstrakte hænder råber: »Er der ikke balsam i Gilead ..?« Og hver af os må svare.

Edwin Markham bemærkede:
*Skæbnen lader os som brødre vandre,
ingen går alene alle dage.
Alt det, som vi skænker andre,
kommer til os selv tilbage.*

**Som svar på den sorgende fars bøn tog Jesus den døde pige ved hånden og sagde: »Pige, rejs dig op!«
»Da vendte hendes ånd tilbage, hun stod straks op.«**

(«A Creed,» fra *Masterpieces of Religious Verse*, red. J.D. Morrison, New York: Harper, 1948, side 464).

»Den, der ikke elsker, bliver i døden,« skrev apostlen Johannes for 1900 år siden (1 Joh 3:14).

Der er dem, som retter en anklagende finger mod synderen eller den nødlidende, og siger: »Han har selv været ude om det.« Andre udbryder: »Åh, han bliver aldrig anderledes. Han har altid været en slyngel.« Få ser dybere end den ydre fremtoning og erkender sjælens sande værdi. Men når de gør det, sker der mirakler. De undertrykte, mismodige og hjælpeløse er »da ikke fremmede og udlændinge. (De) er de helliges medborgere og hører til Guds husstand« (Ef 2:19).

Sand kærlighed kan ændre et menneskes liv og forandre et menneskes natur.

Denne sandhed blev så smukt illustreret i teaterstykket *My Fair Lady*. Blomsterpigen Eliza Doolittle talte om en, som hun holdt af, og som senere skulle hæve hende fra hendes lave status: »Forstår du, bortset fra det, man kan tilegne sig (påkledning, præt sprog og så videre) ligger forskellen på en fin dame og en blomsterpige ikke i hendes opførsel, men i den måde hun

bliver behandlet på. Over for professor Higgins vil jeg altid være en blomsterpige, for han behandler mig som sådan, og det vil han altid gøre. Men jeg ved, at jeg kan være en fin dame, når jeg er sammen med dig, for du behandler mig som en fin dame, og det vil du altid gøre« (se *My Fair Lady*, bygget over George Bernard Shaws *Pygmalion*).

Eliza Doolittle gav udtryk for en dyb sandhed: Når vi blot behandler folk som det, de er, bliver de højst sandsynlig ved med at være det. Hvis vi behandler dem som det, de burde være, så kan de blive det, de burde være.

I virkeligheden var det Forløseren, som bedst forkyndte dette princip. Jesus forandrede mennesker. Han forandrede deres vaner, meninger og ambitioner. Han forandrede deres temperament, holdninger og natur. Han forandrede deres hjerter. Han opmuntrede! Han elskede! Han tilgav! Han forløjste! Er vi villige til at følge ham?

Fængselsdirektør Kenyon J. Scudder fortæller denne beretning:

En af hans gode venner sad i en togkupé ved siden af en ung mand, som tydeligvis var dybt deprimeret. Den unge mand fortalte, at han netop var blevet løsladt fra en fjerntliggende fængsel. Hans fængselsstraf havde bragt skam over familien, og de havde hverken besøgt ham eller skrevet til ham særlig tit. Men han håbede, at dette blot skyldtes, at de var for fattige til at rejse og for dårligt uddannede til at skrive. Han håbede, trods de foreliggende kendsgerninger, at de havde tilgivet ham.

For at gøre det lettere for dem, havde han skrevet og bedt dem om at sætte et tegn op til ham, når toget passerede deres lille gård uden for byen. Hvis familien havde tilgivet ham, skulle de sætte et hvidt bånd i det store æbletræ, som stod ude ved jernbanesporene. Hvis de ikke ønskede, at han skulle vende hjem, så skulle de

En ung mand, som vendte hjem efter en fængselsstraf, håbede, at hans familie havde bundet et hvidt bånd i et træ som tegn på, at de havde tilgivet ham.

intet foretage sig, og han ville så fortsætte vestpå med toget.

Da toget nærmede sig hans hjemby, blev han så urolig, at han ikke kunne holde ud at kigge ud af vinduet. Han udbrød: »Om fem minutter lyder togfløjten som signal til, at vi kører ind i den dal, der har været mit barndomshjem. Vil du være venlig at holde øje med æbletræet ved siden af sporet?« Hans rejsefælle byttede plads med ham og lovede at holde udkig. Minutterne føltes som timer, men så lød togfløjten endelig. Den unge mand spurgte: »Kan du se træet? Er der et hvidt bånd?«

Og svaret lød: »Jeg kan se træet. Jeg ser ikke ét hvidt bånd, men mange. Der er et hvidt bånd på hver eneste gren. Der er nogen, som virkelig elsker dig, min dreng.«

I det øjeblik forsvandt al den bitterhed, som havde forgiftet et liv. »Det var, som om jeg havde overværet et mirakel,« fortalte den anden mand. Og han havde i sandhed overværet et mirakel. Vi kan opleve det samme mirakel, når vi, med hånd og hjerte, følger Frelserens eksempel og løfter og elsker vores næste frem til et helt nyt liv. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Herren sagde til Joseph Smith: »Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ« (L&P 81:5).
2. Sand kærlighed kan ændre et menneskes liv og natur.
3. Jesus ændrede folks vaner, meninger, ambitioner, temperament, holdninger, natur og hjerte.
4. Herren formaner os til at gøre det samme, som han gjorde, da han virkede i blandt os.

J E G V I L A L T I D

Brian M. Waite

Mens jeg tjente som missionær på Filippinerne, traf jeg Maria Jocelyn Castillo – eller Jocey, som hun blev kaldt.

Vi underviste Jocey og hendes fætter Nestor i den første missionærlektion. Ånden var stærk, og Jocey lovede at læse Mormons Bog.

Da vi kom tilbage, blev vi mødt af en begejstret Jocey, Nestor og fem andre mennesker, som var interesseret. Ved et senere besøg gav vi den første lektion til Joceys søster Julie og nogle fætre og kusiner.

Undervisningen gik glimrende. Jocey læste alle de henvisninger, vi gav hende, og var begyndt at læse Mormons Bog på egen hånd. Hun besluttede sig snart for at blive døbt. Men da vi nærmede os hendes dåbsdag, kunne jeg fornemme, at hun var bekymret. Og jeg vidste godt hvorfor. Jocey havde kun ét ben og bevægede sig omkring ved hjælp af en krykke. Hun havde også et tørklæde bundet om hovedet. Ved vores tredje besøg, havde Jocey fortalt os, at hun led af kræft, og at hun tre år tidligere havde fået amputeret sit ene ben. Men det havde kun sinket sygdommens spredning. Hun var begyndt på en smertefuld kemoterapi, og da hun mistede håret, var hun begyndt at gå med tørklæde om hovedet.

Vi var noget betænkelige, da vi opfordrede Jocey til at komme i kirke. Jeg siger »betænkelige,« fordi Jocey boede omkring tre kilometer fra kirken for foden den største bakke i området. Hun havde jo kun ét ben og ikke ret mange penge til transport, så jeg regnede faktisk ikke med at se hende i kirken.

Men søndagen oprandt, møderne begyndte, og tyve minutter senere så jeg Jocey og hendes fætter komme ind gennem døren. Jeg kunne se Joceys ansigt fortrække sig i smerte for hvert skridt, hun tog. Da hun fik øje på mig, smilede hun. Jeg vendte ansigtet bort, så hun ikke kunne se tårerne i mine øjne. Jeg tænkte på de gange, hvor jeg ikke var gået i kirke, fordi jeg havde ondt i hovedet eller

følte mig for træt. Jeg tænkte på det offer, som hun bragt for at komme i kirke.

Jocey var der hver eneste søndag. Jeg vidste, at kræften tærede på hende, når hun hostede og søgte at skjule sine smerter. Da dagen for hendes dåb kom, sagde hun, at hun ikke var parat. Hun ville gerne døbes, men hun var flov over at tage sit tørklæde af, mens alle så på. Jeg bad en hurtig bøn og var så i stand til at berolige hende. Hun tog så sit tøj og et håndklæde og takkede mig.

Jeg har aldrig følt Ånden stærkere end ved hendes dåb. Jocey græd, og det samme gjorde alle de tilstedeværende.

Men Jocey lod det ikke blive ved det. Hun støttede resten af sin familie, sin nabo og sine venner i deres omvendelsesproces. Og til sidst sluttede hendes mor sig til Kirken.

Men Joceys kræft bredte sig hurtigt, og hun gled over i det næste liv. Det var hårdt for mig at se hende dø, nu da vi var blevet gode venner. Men jeg indså, hvor vel-signet jeg havde været ved at få lov til at hjælpe denne unge kvinde med at komme Frelseren nærmere.

Wardets medlemmer hjalp til ved hendes begravelse og udviste den store kærlighed, som kong Benjamin talte om. Da Joceys kiste blev sænket ned i graven, segnede hendes mor om og var bevidstløs i et halvt minuts tid. Da hun kom til bevidsthed igen, så hun op og gentog stille tre gange: »*Alam ko kung nasaam na siya,*« hvilket er tagalog og betyder: »Jeg ved, hvor hun er nu.« Og så gik hun rolig og fattet bort.

Jocey lærte mig, hvor stor betydning Kirken har, og hvor meget evangeliet kan oplyse vores og vores families og venners liv. Jeg vil altid huske Jocey. □

Næsten hele hendes liv havde været en lang kamp mod overvældende problemer. Og vejen til kirken var heller ikke let.

HUSKE JOCEY

POSTYR I ARGENTINA

Larry A. Hiller

FOTO: FORFATTEREN

Det her er ikke en historietime. Men nogle gange er man nødt til at kende lidt til fortiden for rigtig at kunne værdsætte nutiden.

Tag nu for eksempel julemorgen i 1925. Tre mænd vandrede ned til en flodbred i en park i Buenos Aires i Argentina. Det meste af byen sov sikkert længe på

denne helligdag. Men disse mænd havde forladt deres familier og tilbragt 21 dage om bord på et dampskib for at nå hertil. Ældste Melvin J. Ballard, der var medlem af De Tolvs Kvorum, var blevet sendt hertil af præsident Heber J. Grant for at indvie hele det sydamerikanske kontinent til forkyndelsen af evangeliet.

Så mens resten af byen sov, trådte ældste Ballard ind mellem piletræerne sammen med ældste Rulon S. Wells og ældste Rey L. Pratt. De sang salmer og læste fra Mormons Bog. Derefter opsendte ældste Ballard en bøn og med sin apostolske myndighed »åbnede han døren for evangeliets forkyndelse i alle disse sydamerikanske

Seminarafslutningen begynder med et vidnesbyrds møde tidligt om morgenen, *til højre*. Seminar består også af tjenesteprojekter. Eleverne, som disse spejdere, deltager ofte i tjenesteprojekter, *i midten til højre*. Seminaråret afsluttes med en formel ceremoni om aftenen, *yderst til højre*. En af dagens fornøjelser er plukning af morbær, *nedenfor*.

lande.« Og fra da af bredte evangeliet sig som ringe i vandet over hele kontinentet.

Siden ældste Ballards besøg i Buenos Aires er Kirkens medlemstal i Sydamerika vokset fra en halv snes til mere end en million. Hvert år slutter titusinder sig til Kirken. Der bygges stadig flere SDH-kirkebygninger og templer skyder op over hele verdensdelen.

I CENTRUM

Når man kaster en sten i en sø, dør ringene hurtigt ud. Men hvis man tilbringer lidt tid sammen med de unge sidste dages hellige i Argentina, vil man hurtigt indse, at her, hvor det hele begyndte, vokser evangeliet stadig stærkt. Og det skyldes for en stor del seminarprogrammet.

Derfor er seminarafslutningen i Buenos Aires også noget ganske særligt. Da ældste Ballard opsendte sin kraftige bøn blandt piletræerne for næsten 70 år siden, bad han Herren om »i nåde at ihukomme din Kirkes ungdom, som skal bære ansvaret i fremtiden, at de må holde sig rene og nå deres herlige mål.« For de unge i Argentina har seminarprogrammet været et direkte svar på den bøn.

Som Eduardo LaTourette siger: »Seminar er en kilde til styrke.« Debra Alvarez tilføjer: »Jeg opnåede mit vidnesbyrd gennem seminar.«

Det er udtalelser, som andre seminar elever i Buenos Aires nikker genkendende til. Og det er derfor, at seminarafslutningen denne weekend er en så vigtig begivenhed.

PARQUE 3. DE FEBRERO

Nogle af eleverne i Buenos Aires begynder weekendens aktiviteter med vidnesbyrds møde tidligt om morgenen. Og kan man tænke sig noget bedre sted at afholde det end i Parque 3. de Febrero, hvor ældste Ballard indviede deres land?

Parken er helt stille kl. 6 denne lørdag morgen. Palmerne står stadig som mørke silhuetter mod det rosa dagry.

Søvnlige fugleskrig blander sig med de søvnige seminar elevs stemmer, da de samler sig i en lysning, beder en bøn og begynder at bære velkendte vidnesbyrd: »Jeg ved, at Kirken er sand.« »Jeg ved, at Joseph Smith var en profet.«

Bagefter går vi gennem parken i selskab med Virginia, Esteban, Carolina og de andre. De pjatter for fotografen.

De samles sig omkring et morbrætræ og spiser af de lilla bær, mens saften farver deres hænder og ansigter. Man kan tydeligt mærke, at de holder af hinanden og tilbringer meget tid sammen.

Som María José Menjoulou senere bemærker: »Det er lettere at gøre det rette, hvis man omgiver sig med andre, som har de samme mål og stræber efter at gøre det samme.«

De tilbringer så meget tid sammen som overhovedet muligt. De spiller basketball eller fodbold, bowler, spiser pizza og is. Og danser. De elsker at danse. Faktisk ville de nok have danset denne lørdag aften, hvis der ikke havde været seminarafslutning.

EN STOR BEGIVENHED

Det er mere end bare en ceremoni, det er en festlig begivenhed. Bygningen er pyntet med bannere og fyldt til bristepunktet med elever og deres familier. Mens styrtregnen fylder gaderne med knæhøje strømme af vand, er en gruppe mødre i færd med at forberede den mad, som skal spises senere på aftenen. Den herlige duft af *empanadas*, lækre kødfyldte tærter, breder sig i bygningen.

Og selve ceremonien? Den består af mere end blot at slentre op til forhøjningen, få sit navn nævnt og få udleveret sit diplom. Man fornemmer en ægte varme mellem elever, lærere og ledere. Man udveksler lange, dvælende håndtryk og lavmælte ord. Det får aftenen til at trække længere ud, men skønt den dejlige mad venter, synes ingen at have noget imod det. For her er seminarafslutningen en stor begivenhed. Og det bør den også være.

SØNDAG MORGEN

Søndag morgen gryr, varm og solrig. Himlen er fuld af små, hvide vatskyer. Buenos Aires er en smuk by med brede boulevarder med grønne træer. Senere på morgenen fyldes fortove og parker med mennesker, der er ude at gå tur. Nogle af de travleste steder lige nu er

de sidste dages hellige kirkebygninger, som den her i Belgrano. Her træffer man unge mennesker som Federico Casco. Hans far skulle på forretningsrejse til USA, og Federico fik chancen for at tage med og besøge

Disneyland. Men han valgte at blive hjemme, så han kunne opnå 100% deltagelse i se-

Seminareleverne i Argentina får styrket deres åndelige arv, når lærerne hjælper dem til at opnå vidnesbyrd om evangeliet. Seminar byder på tryghed i en utryk verden og skaber varige venskaber gennem forskellige aktiviteter – som for eksempel at spise is.

PHOTOGRAPH BY FOG INTERNATIONAL

minar. Nu hvor han har afsluttet seminar, siger han: »Seminar var mit livs lys. Det styrkede mit vidnesbyrd og medvirkede til, at jeg besluttede at tage på mission.«

Det er ikke let for unge argentinere at rejse på mission. Økonomien er kun lige ved at komme sig efter flere års voldsom arbejdsløshed og inflation. Der er meget få jobs til unge under 18, så det er svært at spare

penge op. Men når de unge ikke har bijobs, har de mere tid til hinanden og til deres kirkekaldelser.

SØNDAG AFTEN

Mauro Berta er førsterådgiver i søndagsskolen i sit ward og assistent til biskoppen i præsternes kvorum. Florencia Gómez er sekretær i Unge Piger og underviser de små i Primary. Guillermo Pirbladdo er søndagsskolepræsident. Søndag aften er de at finde henne i kirken sammen med andre venner fra deres stav.

De er ikke nyomvendte, der klynger sig til seminar for at lære mere om deres nye tro. Mange af dem stammer fra anden- eller tredjegenérations sidste dages hellige familier. De er blevet undervist i evangeliet i deres hjem. Diego Griffith siger: »Alt det, jeg ikke lærte i de fjorten år, jeg har været medlem af Kirken, lærte jeg i løbet af de fire års seminar. Det var der, jeg blev mere fortrolig med skrifterne og lærte mere om Herrens løfter.«

Og som Debora Walker påpeger, når man er teenager, synes der at være mange flere fristelser, og uden seminar »ville det være meget sværere at modstå de fristelser.«

Måske opsummerer Juan José Zopetti det bedst: »Seminar hjalp mig med at styrke mit vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans kærlighed og tjenestegerning.«

Den gengivne kundskab om Jesus Kristus, hans tjenestegerning og befalinger er selve evangeliet. Det var det, ældste Ballard sendte ud over hele kontinentet for næsten 70 år siden. Og her, hvor det hele begyndte, sørger Argentinas unge sidste dages hellige for, at de evangeliske bøger fortsætter. □

FORÆLDRE, GIV ALDRIG OP

Ældste F. Melvin Hammond
De Halvfjærds

Efter et møde i kirken blev jeg opsøgt af en far, hvis eneste søn havde udviklet sig fra at være en elovende og lydlig ung mand til at være en ung oprører, der var kommet ud i synd på grund af nogle venners påvirkning.

Med glæde mindedes faderen sønnens unge år. Drengen havde været stille og lykkelig og havde arbejdet hårdt på slægtsgården. Drengen havde altid haft til hensigt at ære sit præstedømme og tage på en mission. Han havde trofast sparet op til dette mål. Men nu var alle pengene væk, og det samme var de gode hensigter. De var druknet i stoffer, spiritus og umoral.

De trofaste forældre havde gjort alt for at hjælpe deres vildfarne søn. De havde prøvet med kærlighed, undervisning, gode løfter, bøn samt hjælp fra deres præstedømmeledere. Men sønnen havde trodsigt nægtet at lytte eller adlyde. »Det er mit liv!« hvæsende han ad dem. »Jeg gør, hvad der passer mig. Det er jo kun mig selv, det går ud over.« Hans reaktion mindede en del om den holdning, som nogle af Adams og Evas børn udviste. Vore stamforældre havde omhyggeligt undervist i dem evangeliets sandheder og »kundgjorde alt for deres sønner og døtre.

Og Satan kom iblandt dem og sagde: Jeg er også en Guds søn; og han befalede dem og sagde: Tro det ikke, og de troede det ikke, og de elskede Satan mere end Gud« (Moses 5:12-13).

Den fortvivlede og desperate far, som havde henvendt sig til mig, fortalte mig, at han var gået op på en skovklædt høj, hvor han var knælet ned og havde udgydt sit hjerte til sin himmelske Fader og spurgt ham, hvorfor hans søn ikke kunne indse, hvor stor skade han voldte sig selv og andre. »Kan han da ikke se sin mors bekymring eller forstå vores sorg?« havde han spurgt. »Kære himmelske Fader, jeg beder dig hjælpe vores dyrebare søn i denne svære tid.«

»Hvad kan vi gøre?« spurgte denne far mig med tårerne silende ned ad kinderne. »Er han kommet for langt ud til, at han kan vende tilbage? Er der stadig håb for ham?«

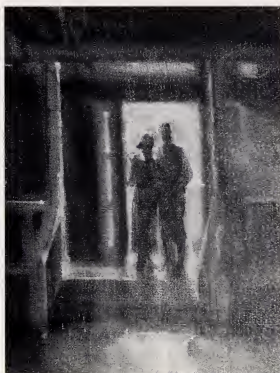
Jeg ihukom de ord, som en engel havde talt til en anden oprørsk søn, nemlig Alma den yngre: »Herren har hørt ... sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden« (Mosiah 27:14). Jeg forsikrede den bedrøvede far om, at hans bønner bestemt også var

blevet hørt, og at der, når han havde gjort alt, hvad han kunne, dog var noget, som han måtte overlade til vores kærlige himmelske Fader. Jeg fortalte ham, at for de trofaste er alt muligt, og at han måtte bevare håbet og aldrig give op.

Vi talte om en anden far – den selv samme Alma, som i sin tid blev revset af englen – som sørgede over en af sine sønners ugudelighed. Alma stod i den bedrøvelige situation, at hans søn Corianton havde afbrudt sin forkyndelse blandt zoramiterne for at opsøge »skøgen Isabel« (Alma 39:3). Denne moralske brist havde påvirket zoramiterne til at forkaste evangeliet, »thi da de så din opførsel, ville de ikke tro mine ord« (Alma 39:11).

Denne episode førte til en af de mest gribende belæringer fra en far til sin søn, som nogensinde er blevet nedskrevet. Alma lagde hovedvægten på læren om omvendelse. Han formanede Corianton til at erkende sin synd: »Erkend dine fejl og gør den skade god igen, som du har gjort« (Alma 39:13). Han belærte sin søn om, at »ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10), og at det, som vi vælger at gøre til en del af vores karakter i dette jordeliv, uundgåeligt vil blive en del af vores karakter ved opstandelsen (se Alma 41:13-15). Alma forklarede, at på grund af retfærdigheden »pålægges (loven) straffen« (Alma 42:22), medmindre »nåden gør krav på den bodfærdige« (Alma 42:23) gennem Jesu Kristi, Frelserens, store forsoning. Profeten opfordrede sin søn til at ihukomme Kristi barmhjertighed og »lad det ydmyge dig i støvet« (Alma 42:30). Mormons Bog synes at antyde, at Almas vildfarne søn fulgte sit fars kærlige vejledning, omvendte sig og vendte tilbage til missionsmarken (se Alma 42:31; 43:1-2; 49:30). Denne inspirerende beretning fra Skriften burde indgyde håb og give vejledning til alle forældre og børn i Kirken.

Det er vigtigt at huske på, at resultater som disse ikke kun fandt sted i gamle dage, og at de ikke kun er be-

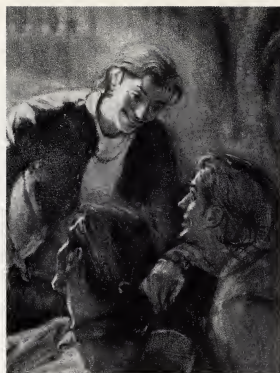
grænset til profeternes børn. Mens jeg talte med denne far, som havde henvendt sig til mig, fortalte jeg ham om en dreng, jeg kendte, som var faldet ned i en åndelig sump, men som gennem omvendelse havde fundet en udvej.

Denne drengs forældre havde ydet store ofre for at sende ham på universitetet, så han kunne få en uddannelse. Han drog af sted uden nogen ambitioner eller noget egentligt ønske om at klare sig godt. Han tænkte mest på at more sig. Kort efter sin ankomst til universitetet, blev han indblandet i en tyverisag. Han blev pågrebet og fik en betinget dom. Men da hans jagen efter morskab havde opædt de begrænsede midler, som hans forældre havde givet ham, forsøgte han i desperation at stjæle en større sum penge. Og han blev atter pågrebet. Denne gang blev han sendt i fængsel.

Hans biskop, som vidste, at jeg tilfældigvis skulle besøge det område, hvor fængslet lå, bad mig om at besøge den unge mand. Jeg tog et medlem af stavens højerråd med mig. Den tunge port lukkede sig bag os, vagten visiterede os omhyggeligt, og så blev vi ført ind i en lille betonbygning, hvor besøgende kunne tale fangerne.

For mit indre øje så jeg en hærdet forbryder – ond, knotten og farlig. Men så blev døren åbnet og en af de flotteste unge mænd, jeg nogensinde har set, trådte ind i lokalet. Han var ren, nybarberet med velplejet hår. Han smilede, da han genkendte mig og rakte hånden frem. »Hvad laver du her, præsident? Du har sikkert aldrig set mig før, men jeg har engang hørt dig tale til en stavskonference,« forklarede han. Derefter spurgte han mig alvorligt: »Hvordan har min familie det?«

Da jeg havde forsikret ham om, at hans forældre havde det godt, begyndte vi at tale om ham. Om hvornår han skulle løslades, og om hvordan han blev behandlet. Han syntes at være munter og ved godt mod, trods de

dystre omgivelser. Under vores samtale spurgte jeg ham, om han virkelig havde gjort alt det, som han var anklaget for. Hans svar kom meget hurtigt: »Ja, det og meget andet. Jeg har fortjent det her.« Med en håndbevægelse henviste han til fængselsblokken og dens omgivelser. »Jeg har mistet næsten alt – min selvrespekt, mine venner og min families tillid – næsten alt.« Hans hage dirrede og hans ansigt blev bedrøvet. Han brast i gråd. Hans krop gennemrystedes af hans hulken, og jeg holdt ham i mine arme, som havde han været min egen søn.

Da han genvandt fatningen, fortsatte vi vores samtale. Det viste sig at være alle tiders undervisningssituation, han var ydmyg og lærevillig. Vi talte om tro, omvendelse og vor Frelser, Jesu Kristi guddommelige mission. Jeg mindede den unge mand om, at Kristus havde givet sit eget liv som et helligt offer, der skulle bøde for synderne hos dem, som vil omvende sig og adlyde ham. Ånden rørte os begge under denne samtale. Min unge ven var angergiven, optændt af håb og havde fået en større forståelse af Guds kærlighed.

Den morgen, han blev løsladt fra fængslet, tog en kærlig far og mor imod deres søn og bød ham velkommen til et nyt liv. De besøgte vores hjem. Sønnen ønskede at omvende sig og var ivrig efter at begynde på en frisk. Han gav udtryk for sin store kærlighed til Frelseren og for sin taknemlighed for at kunne udvikle sig gennem de velsignelser, som Kirken tilbyder. Jeg forsikrede ham om min respekt, tillid og kærlighed til ham.

Gennem mange år modtog jeg opringninger fra ham, hvor han fortalte mig om sin fremgang. Han klarede sig godt. Der var stadig vanskeligheder, som skulle overvindes, men han arbejdede sig støt fremad. Den opringning, som rørte mig dybest, var da han fortalte mig, at han skulle i Herrens hus for at blive gift med en ung kvinde. Hans omvendelse var fuldstændig, fra ugudelighed og

fortvivelse til retfærdighed og glæde. Herrens Ånd havde ført ham til det levende vand, og han havde drukket af det.

Da den far, som havde henvendt sig til mig, havde hørt om denne unge mands forvandling, forlod han mig med fornyet håb om, at hans søn en dag ville blive rørt af Ånden, så han ville omvende sig og vende tilbage til den fred, lykke og sikkerhed, som kun findes i Jesu Kristi evangelium. Taknemligt gav manden udtryk for sin tro på en kærlig og barmhjertig himmelsk Fader, for hvem alt er muligt.

De eksempler, jeg har nævnt her, finder måske gengang hos de tusinder, som lider under deres kares uretfærdige adfærd. Mange af dem, der sørger, har mistet håbet, og i fortvivelse har de givet op.

Der gives ingen garanti for, at alle mennesker vil tage imod Herrens plan for vores lykke, men vi bør aldrig opgive én, som har brug for at ændre sig. Der er altid håb.

Det er bydende nødvendigt, at mennesker tager imod evangeliets frelsende forordninger, hvis de skal indtræde rene og uplettede i Guds nærhed. Den katalysator, som får folk til at tage imod disse forordninger, er altid kærlighed – en betingelsesløs, uskrømtet kærlighed, som trænger helt ind i hjertet på både giver og modtager. Det er den kærlighed, som kommer til udtryk gennem det, man gør, ikke det, man siger. Det er den form for kærlighed, der kan få selv det mest forhærdede hjerte til at smelte, medføre en forandring hos selv den usleste synder og få mennesker til at knæle i ydmyg tilbedelse.

Det er derfor, at fædre og mødre overalt, som sørger over deres ulydige børn, altid kan finde håb. De har mulighed for at udvise denne inderlige og vedvarende kærlighed til den vildfarne. Og derefter kan de sætte deres lid til ham, »som er i stand til at frelse« (2 Nephi 31:19), og som elskede deres børn nok til at give sit eget liv som sonoffer for dem. □

FOTO: JED CLARK

LaRayne Miller

Har du nogensinde været til et planlægningsmøde i Kirken, som begyndte sent, syntes at vare evigt, og som ikke førte til noget? Her er nogle forslag til, hvordan man afholder gode planlægningsmøder.

PLANLÆG MØDET

Hav målet for øje. Fokuser på, hvad det er, der skal planlægges og hvorfor. Hvis der egentlig ikke er noget at tale om, så lad være med at afholde mødet, bare fordi det er kalendersat.

Giv alle besked på forhånd, mindst en uge i forvejen. Og uddel eventuelle opgaver inden mødet. Bed alle om at møde op med gode ideer. På den måde er I allerede godt i gang, når I mødes.

Hvis et medlem af jeres komité ikke er involveret i den aktivitet, som I skal planlægge, så lad være med at insistere på, at vedkommende skal deltage. Men husk, at selv dem, der ikke er direkte involveret, kan være en kilde til gode ideer.

Vælg mødestedet med omhu. Sørg for at det ligger centralt, og at det er et sted, hvor I ikke bliver forstyrret af fjernsyn, telefoner, mu-

sik, andre medlemmer eller små søskende. Sørg for, at det er uformelt nok til, at folk føler sig godt tilpas, men alligevel officielt nok til, at man ikke glemmer, hvorfor man er samlet.

VED SELVE MØDET

Sørg for at have en dagsorden. Opstil en liste over emner, som skal drøftes, og giv et eksemplar til hver mødedeltager. Og følg så dagsordenen!

Begynd til tiden. På den måde viser du respekt for de mennesker, som du har indkaldt, og du viser også, at det er et seriøst møde.

Indled med bøn. Eftersom det er et kirkemøde, er det vigtigt at påkalde Herrens Ånd.

Hvis det er muligt, så sæt jer i en rundkreds. På den måde kan alle se hinanden og høre, hvad der bliver sagt. Som leder bør du sidde sammen med komitemedlemmerne, i stedet for at stå hævet over dem eller inde i midten.

Sørg for, at der er én, som tager notater. Det behøver ikke at være et fuldstændigt mødereferat, men det

er klogt at nedskrive ideer, tilbage-
meldinger og opgaver.

Les problemerne ved hjælp af en brainstorm. Sæt tid af til, at alle kan fremkomme med de ideer, der falder dem ind. Det er meget vigtigt, at der ikke lyder negative kommentarer til nogens ideer. Alle ideer kan bruges – I kan altid sortere dem, når I er færdige med jeres brainstorm. Sørg for at skrive ideerne ned.

Vurdér ideerne. Når jeres brainstorm er færdig, så overvej om ideerne vil hjælpe jer med at nå jeres mål, om de passer ind i jeres budget, og om I har ressourcer til at føre dem ud i livet. Vælg de ideer, der bedst opfylder jeres behov.

Læg en dispositionsplan. Fastslå

detaljerne omkring hvor, hvad, hvornår, hvordan og hvem. Uddel opgaver med fastsatte tidsfrister. Sørg for, at alt er blevet overvejet, planlagt og uddelt.

Delegér. Hvis du er leder, så lad være med at forsøge at gøre det hele selv. De, der er involveret i projektet, vil være mere begejstrede for det, hvis de selv spiller en aktiv rolle i det.

Lav et hurtigt resumé. Gennemgå det, I har planlagt, og sørg for, at alle har forstået deres opgaver, målene og det, man har drøftet.

Afslut til tiden. Det er lige så vigtigt som at begynde til tiden.

Efter mødet skal du fortsat opmuntre og støtte de involverede.

Spørg komiteemedlemmerne, om der er noget, du kan hjælpe dem med. Og lad dem arbejde på deres egen måde. Hvis opgaven bliver udført, kan det jo være lige meget, om den ikke bliver udført sådan, som du ville have gjort.

TIL DEM, DER DELTAGER:

- Kom til tiden og vær opmærksom.
- Mød velforberedt op med ideer, informationer og forslag.
- Fremkom med dine ideer.
- Sørg for at fokusere samtalen på projektet.
- Udfør de nødvendige opgaver.
- Vis begejstring og opbakning. □

LAD FORESTILLINGEN BEGYNDE!

Instituteleverne fra Manila på Filipinerne havde ikke nok i bare at lære om evangeliet, de ville dele det med andre. Derfor lavede de en musical, der omhandlede skrifterne og uddannelse, og som skulle hjælpe forældre og unge til at anvende evangeliet i hverdagen.

Eleverne brugte deres fritid på at øve og optræde. Men de sagde, at

det var det hele værd, når de så publikums reaktion. Mange var rørt til tårer. Gruppen tog på turné med deres show i Manila og de omkring-

liggende provinser. »Vore anstrengelser er blevet rigt belønnet af de dejlige følelser, vi har haft,« sagde en deltager. □

MISSIONERING I YAP

Deo G. DeLeon

Yap ligger ca. 850 kilometer sydøst for Guam, dækker et område på 101 kvadratkilometer og har en befolkning på ca. 9.350 mennesker. Kirken vokser hurtigt der, og de unge sidste dages hellige er kendt for ikke at ryge, drikke, tage narkotika eller tygge betel, et narkotisk stof, som misfarver tænderne og skader kroppen. De unge sidste dages hellige er også kendt for at nedbryde øens strenge kastesystem. I Kirken bliver alle behandlet som et Guds barn, uanset hvilken baggrund de har.

Fornylik mødtes de unge mænd og unge piger i Yap Distrikt (Mikronesien Guam Mission) til en »en-dags-mission« under ledelse af missionspræsidenten og distriktspræsidenten.

De indledte dagen med at citere 1 Nephi 3:7 (»Jeg vil gå og gøre, som Herren har befale«). Derefter sang de »Kaldet til at tjene,« hvorefter de blev inddelt i kammeratskaber og blev undervist. To og to gik de ud for at forkynde evangeliet, og alle medbragte eksemplarer af Mormons Bog.

De mødte nogen modgang – det regnede hele dagen, og nogle af de mennesker, som de traf, opførte sig ubehageligt eller truende. Men intet kunne standse dem.

Og som følge heraf fik de uddelt 49 eksemplarer af Mormons Bog på den lille ø. Og de unge fik mange henvisninger til fuldtidsmissionærerne. Og disse henvisninger har allerede resulteret i dåb.

Dagen afsluttedes med et vidnesbyrds møde. »Min kammerat og jeg

bad vor himmelske Fader om at sende os sin Ånd,« sagde Rebecca K. Buchun, »og med hans hjælp lykkedes det os at uddele to eksemplarer af Mormons Bog. Det var en dejlig oplevelse. Jeg har lyst til at prøve det igen og blive fuldtidsmissionær en dag.«

»Det er den bedste dag i mit liv, for min kammerat og jeg uddelte ti eksemplarer af Mormons Bog,« sagde Ambrose Tuwun. »Nu ved jeg, hvordan missionærerne har det, når de går ud og tjener Herren.« □

VIDNESBYRDETS KRAFT

MODELFOTO: JOHN LUKE

Hilary Hunt

De første år i gymnasiet var jeg lidt flov over at være medlem af Kirken, fordi min religion var så forskellig fra mine venners. Jeg gjorde ikke meget for at fortælle dem om min tro.

Kun en eller to gange tog jeg med til mig og inviterede en ven med i kirke, og hver gang sikrede jeg mig, at det ikke var på en fastesøndag. *Hvis jeg tager hende med til et vidnesbyrds møde allerførste gang, så kommer hun aldrig tilbage*, tænkte jeg. Men en

sommer erfarede jeg så styrken i vidnesbyrds møder.

Skolen var forbi, blomsterne stod i fuld flor, og min lillesøster Natalie og jeg glædede os til ungdomskonferencen. Natalie havde som sædvanlig besluttet at tage nogle venner med – to ikke-medlemmer, som hed Tare-neh og Angel. Jeg tænkte, at de nok ville synes om ungdomskonferencen, bortset fra vidnesbyrds mødet.

Vi havde en pragtfuld tid, hvor vi deltog i forskellige klasser, dansede

og hyggede os. Og så kom ugens sidste aktivitet – søndagens vidnesbyrds møde.

Ånden var overvældende; det var, som om den fik vore hjerter til at svulme. Jeg var sikker på, at alle i lokalet kunne føle Ånden, men jeg spekulerede på, om ikke Tareneh og Angel mon syntes, at mormoner var sære, fordi de sådan går op til en mikrofon og udøser deres hjerte for andre.

Men inden jeg vidste af det, gik Tareneh op til mikrofonen og bar sit vidnesbyrd. Det var utroligt! Hun fortalte os alle sammen, at selvom hun ikke var medlem af Kirken, så vidste hun, at der var noget særligt ved den på grund af den dejlige følelse, hun havde haft under hele mødet. Ligesom alle andre havde hun følt den stærke ånd.

Angel er lidt genert, så hun bar ikke sit vidnesbyrd, men senere fortalte hun os, at hun havde haft lyst til at gøre det. Hun blev senere medlem af Kirken.

Den dag lærte jeg, at et vidnesbyrds møde kan være et stærkt missionsredskab på grund af den stærke Ånd, som hersker under det. Jeg indså også, at det er forkert at føle sig flov over at dele evangeliet med andre. Der er ingen grund til at være flov over at være sidste dages hellig. □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

144. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · FEBRUAR 1995

HISTORIER FRA MORMONS BOG

Kongetilhængere mod frimænd

Nogle nephiter bad overdommeren Pahoran om at ændre nogle af landets love. Det nægtede Pahoran.
Alma 51:2-3.

Disse nephiter blev vrede og ville have Pahoran fjernet fra embedet. De ville ikke have dommere. De ville have en konge.
Alma 51:4-5.

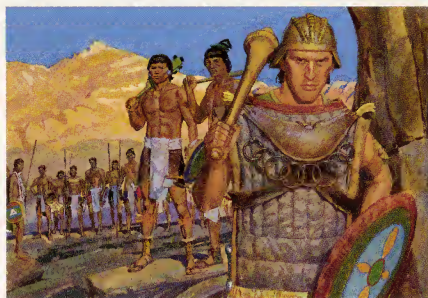
De blev kaldt kongetilhængere og håbede, at en af dem ville blive konge og få magt over folket.
Alma 51:8.

De nephiter, som ville beholde Pahoran som overdommer, blev kaldt frimænd. De ville have frihed til at leve og tilbede, som de selv ville.
Alma 51:6.

Folket skulle stemme på enten frimænd eller kongetilhængere. De fleste af dem stemte på frimændene. De ville have en dommer, ikke en konge.
Alma 51:7.

Samtidig samlede Amlickiah en stor hær af lamaniter, som ville angribe nephiterne.
Alma 51:9.

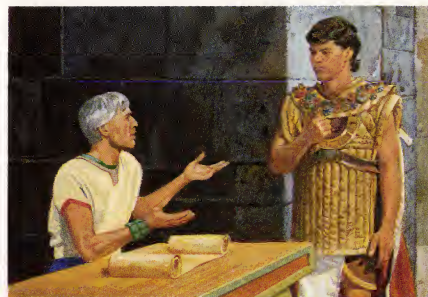
Da kongetilhængerne hørte, at lamaniterne rykkede frem, glædede de sig og nægtede at være med til at forsvare deres land.
Alma 51:13

Hærføreren Moroni blev vred på kongetilhængerne, fordi de ikke ville forsvare deres frihed. Han arbejdede hårdt for at bevare nephiternes frihed.
Alma 51:14.

Han bad statholderen om magt til at tvinge kongetilhængerne til enten at kæmpe mod lamaniterne eller blive henrettet.
Alma 51:15

Da statholderen Pahoran gav Moroni denne magt, førte han sin hær ud mod kongetilhængerne.
Alma 51:16-18

Mange kongetilhængere blev slået ihjel. Andre blev sat i fængsel. Resten lovede at hjælpe til med at forsvare deres land mod lamaniterne.
Alma 51:19-20

FRA VEN TIL VEN

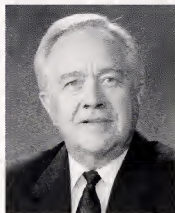
ÆLDSTE V. DALLAS MERRELL

En beretning om ældste V. Dallas Merrell fra De Halvfjerds

En vinterdag, da jeg var 11 år, tog far mig med op i bjergene mellem Blackfoot og Idaho Falls i Idaho for at købe en ridehest. Vi valgte en kulsort enåring, som kæmpede og sparkede og var helt vild. Jeg fik at vide, at de cowboys, der bandt den, var de første mennesker, som havde rørt den. Vi kaldte hesten for Champ.

Jeg fik at vide, at Champ havde ædelt blod i sine årer. Dens bedstefar var den berømte fuldblodshingst Man o' War. Far og jeg tæmmede den tålmodigt, og efterhånden blev Champ og jeg gode venner. Den var hurtig og stærk, og ingen hest på hele egnen kunne vinde et væddeløb mod den. Da jeg bemærkede de egenskaber, som den havde arvet fra sin berømte bedstefar, kom jeg til at tænke på mine egne muligheder som et barn af Gud.

I 1948 flyttede vi fra Idaho til Moses Lake i staten Washington. Så langt øjet rakte var vores gård omgivet af åbent land. Kvæget gik frit og var enerådende i et område, som de havde græsset på i generationer. Nu satte vi hegn op omkring en del af deres græsningsområde og dyrkede saftig, fristende lucerne,

kartofler og majs. Vores hegn var solide, men ikke altid gode nok til at holde det rødbrune Hereford-kvæg ude.

Champ og jeg havde til opgave at jage det kvæg væk, som trængte ind på vores marker. Sammen lærte vi nogle af cowboyfagets kneb, så som at udse os et dyr og få det væk fra resten af flokken. Vi udviklede et fantastisk fællesskab. Af og til red jeg uden sadel eller seletøj. Men selv uden seletøjet, havde jeg fuld kontrol over hesten. Bare en let berøring af dens hals, fik den til at vende sig. Ved at skifte stilling, kunne jeg få den til at sætte farten ned eller løbe hurtigere. Den adlod mit mindste vink.

Så en søndag efter nadvermødet gik jeg ud for at fodre Champ, men den var væk. Det var ikke let at lede efter en sort hest om natten, og morgenen bragte intet fornyet håb. Ingen sulten og tørstig Champ ventede ude i indhegningen. Vi ledte over det hele, men uden held.

Bedrøvet bad jeg min fætter Kay Lybbert om at låne mig en hest og ride med mig ud i vildmarken bag vores gård for at lede efter Champ. Jeg havde set flokke af vild-

heste i det område, små flokke af hopper og føl, som anførtes af stærke hingste.

I flere timer red vi rundt i det stenede, forrevne område. Vi var trætte, sultne og mismodige og talte om at vende om, da vi pludselig fik øje på noget ude i horisonten.

Vi red videre og fik så øje på en flok på omkring 15 vildheste. De var opskræmte. Deres næsebor var vidtåbne og sugede kølig luft ned i de store lunger. Med løftede hoveder, flagrende haler og spændte muskler styrtede de af sted på vild flugt. Til vores store overraskelse og glæde var det den pragtfuld Champ, som anførte flokken. Den var ligeså vild, som da jeg så den første gang.

Jeg har ofte tænkt på det fantastiske syn. Champ tilhørte mig. Vi havde været nære venner. Den havde været velafrettet og lydig. Men nu var den vild og ureglerlig og ville fortsætte med at leve på den måde. Skønt den var flokkens leder, var den i virkeligheden styret af de vildheste, som den havde valgt at leve sammen med.

Nu gik den vilde jagt gennem et barsk og stenet terræn, hvor en træet hest, der måtte bære på en tung rytter, let kunne snuble og falde. Champs fremtid stod på spil.

Jeg tvivlede på, at vi kunne holde trit med vildhestene, for vi havde redet den halve dag og de var helt udhvilede. Men på en eller anden måde fik vi dem gennet øst-på og var lige i halen på dem. Efter noget tid red vi hen over en stejl bakke og ned i

Mae Valley, hvor vores gård lå. Flokken tordnede snart forbi gården, mens dampen fra deres svedige kroppe stod som en sky omkring dem. Med hjælp fra en nabo fik vi langt om længe Champ gennet sikkert ind i vores indhegning.

Far var den første, der nåede hen til Champ. Han kaldte den ved navn og nærmede sig forsigtigt, uden voldsomme bevægelser eller lyde. Langsomt gik han hen og lagde sine arme om hestens skælvende hals. Vi var alle lettede over, at den dyrebare hest atter var tilbage, hvor den hørte til, og hvor den ville blive elsket og plejet.

Børn, følg Frelseren, jeres Mester. Ær jeres far og mor. De har skænket jer en ædel arv, ligesom Champs forældre havde skænket den en ædel arv. Lyt til dem. Lær af dem og forbliv trofaste. □

SMÅ VENNER:

TAKKELEGEN

Rebecca M. Taylor

Anette vidste, at det ville blive en dum dag. Udenfor var det gråt og vådt. Mor havde sagt, at hun skulle rydde op på sit værelse. Og det værste af det hele var, at der stadig stod en skål kold havregrød på bordet, som hun skulle spise op.

»Gid det allerede var i morgen,« sagde hun.

Mor kiggede op fra sit arbejde. »Så slemt er det da heller ikke, vel?«

Anette nikkede uden at sige noget.

»Hør,« sagde mor, »skal vi ikke lege takkeleg? Find noget at være taknemlig for ved alting. Man må ikke mukke. Hvis du kan gøre det en hel dag, så skal du få en overraskelse.«

»Det lyder som en sjov leg,« sagde Anette.

»Lad mig hjælpe dig i gang. Hvorfor er du taknemlig for havregrød?«

Anette tænkte sig om et øjeblik. »Tja, det er vel bedre end en skål slimede edderkopper.«

»Det var da en begyndelse,« lo mor.

Anette skovlede havregrød i sig for at få det overstået. »Jeg er taknemlig for, at jeg har noget appelsinsaft til at skylle havregrøden ned med,« sagde hun.

Så gik hun ind på sit værelse. Sikke et rod! *Hvordan kan jeg være taknemlig for at rodet værelse?* tænkte hun. »Nu ved jeg det. Jeg er taknemlig for alt mit legetøj.«

Hun nynnede, mens hun lagde det på plads.

Støvregnen udenfor blev til kolde regndråber, der slog mod ruden. Anette pressede næsen mod det kolde glas.

Jeg er taknemlig for at det regner, så blomsterne ikke skal tørste, tænkte hun.

Da hun havde ryddet op på værelset, tog hun sit modellervoks frem. Hun lavede sjove figurer af det og moste det ud mellem fingrene. »Jeg er taknemlig for ting, som føles dejlige at have i hænderne,« fnisede hun.

Anette havde en travl dag. Snart begyndte hendes øjenlåg at føles tunge.

»Jeg tror, det er tid for din middagslur,« sagde mor.

Anette skulle lige til at beklage sig, men så kom hun i tanker om, at det måtte hun jo ikke. Hun kravlede op på sin seng og fandt sin tøjkanin. »Jeg er taknemlig for, at jeg har Peter som sovedyr,« fortalte hun sin mor.

Takkelegen blev lettere og lettere. Det blev slet ikke nogen dum dag alligevel!

Den aften så mor meget glad ud. »Du var meget dygtig til at lege legen, Anette,« sagde hun. »Her er din overraskelse.« Hun gav Anette et lyserødt hårbånd og et kram og et kys.

Anette smilede. »Det har været en rigtig dejlig dag,« sagde hun. »Jeg er taknemlig for overraskelser, kram, kys og dig!« □

FEBRUAR 1995

SØNDAG MANDAG TIRSDAG ONSDAG TORSDAG FREDAG LØRDAG

1 2 3 4

5 6 7 8 9 10 11

12 13 14 15 16 17 18

19 20 21 22 23 24 25

26 27 28

Jeg kan læse
ære mine
skrifterne.

Jeg kan
ære mine
forældre.

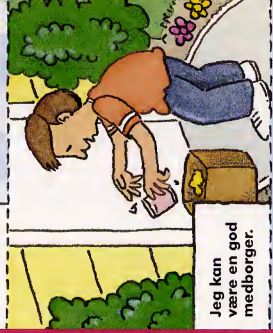
Jeg kan lave
mine lektier
til tiden.

Jeg kan lytte
til god musik.

Jeg kan bede
alene og
sammen med
min familie.

Jeg kan
være en god
medborger.

Jeg kan
besøge
venner,
som er syge.

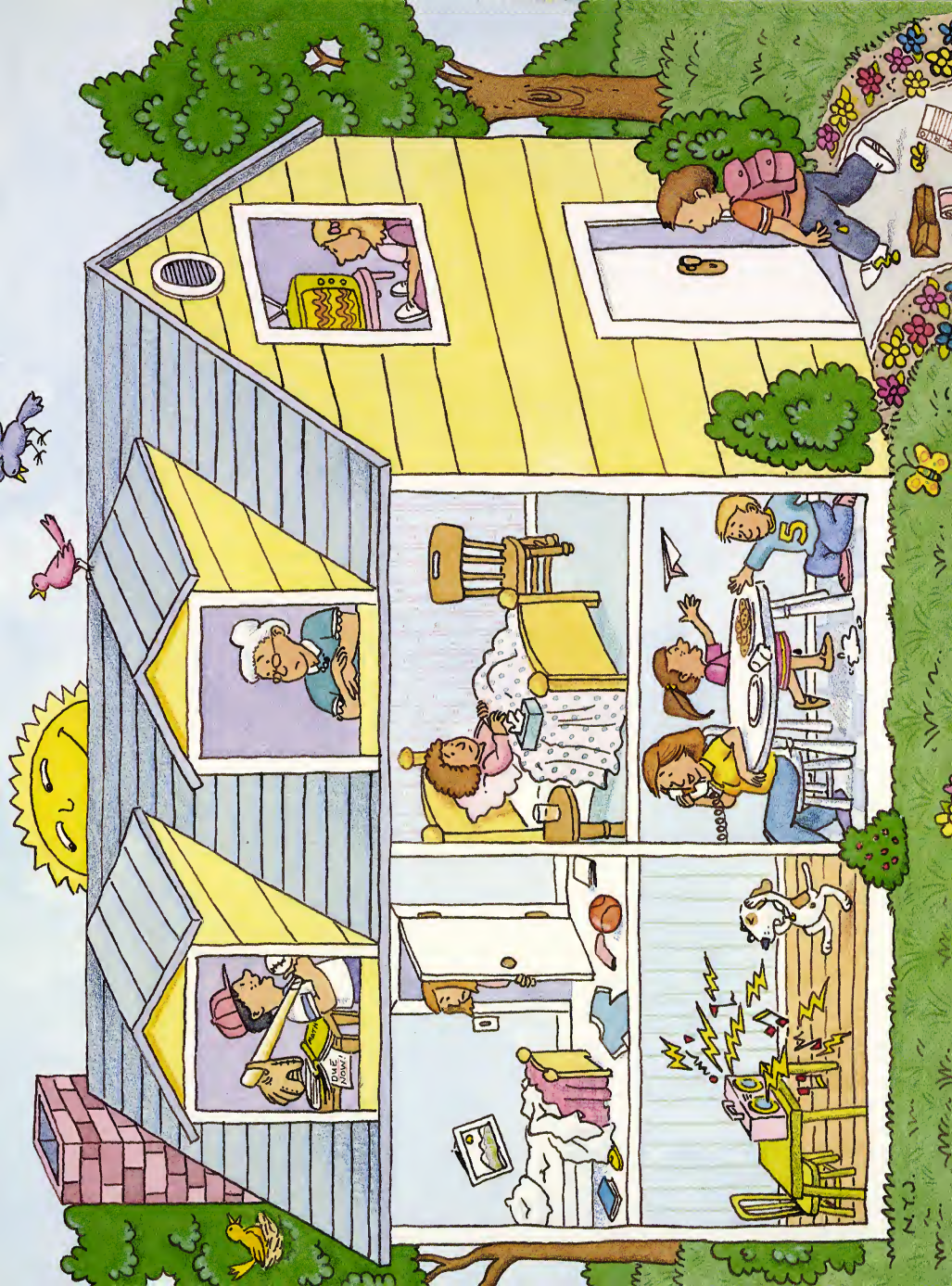
Jeg kan
besøge de
gamle og
ensomme.

BARE FOR SJOV

JEG KAN GØRE NOGET!

Corliss Clayton
ILLUSTRERET AF PATRICIA JAMES

Hver dag kan vi vælge at gøre det, som vil hjælpe os til at blive mere som vor himmelske Fader. På side 9 er der et billede, der viser en masse forkerte ting. Bøj forsigtigt hæfteklammerne op og tag side 8 og 9 ud af bladet. Klem hæfteklammerne sammen igen. Klip de små tegninger ud. Lim den store tegning og kalenderen på et stykke rykt karton. Når du i løbet af måneden gør noget af det, som man kan se på de små billeder, så lim det billede fast på dets rette plads på der store billede. Prøv at få gjort hele billedet færdigt inden månedens udgang.

TØJ AF GEDEHÅR OG

På Det Gamle Testaments tid boede børnene i Bibelens lande ofte i telte. De, der forlod Egypten og vandrede om i ørkenen sammen med Moses, havde for eksempel ikke noget permanent hjem, mens de voksede op. Abraham var også nomade (en, der rejser fra sted til sted) det meste af sit liv. Og mens Lehi og hans familie rejste fra Jerusalem ud til havet, og senere efter at de var nået til det forjættede land, boede de også i telte.

De telte mindede sikkert meget om dem, som Mellemøstens nomader benytter i vore dage. De var højst sandsynlig lavet af stof vævet af gedehår. Træringene til de stave, som holdt teltet oppe, blev syet fast i stoffet. Der var som regel tre rækker af stave, hvoraf den midterste var højere end de to yderste rækker. Der var fastgjort reb til de telstænger, som stod langs teltvæggen, og disse reb var surret fast til træpløkker i jorden.

De fleste telte var opdelt i to dele. Den ene del bestod af en slags åben veranda, hvor man modtog gæster. Den anden del, som var lukket af med et forhæng, anvendtes som bolig for kvinderne og som lagerplads. Ofte havde man blot jordgulv, men sommetider dækkede man jorden med vævede måtter. Der var kun få eller ingen møbler i disse boliger, og børnene og deres forældre sov på stråmåtter, som blev rullet ud om aftenen og gemt væk om dagen. Kun de børn, hvis familie var fastboende, havde et permanent hjem.

Disse huse bestod som regel kun af et enkelt rum, der ikke var meget større end et telt, og de var bygget af tørrede lersten.

Når man skulle lave mursten, gravede man først et hul i jorden. Og ned i det hul hældte man så en blanding af mudder, vand, halm, palmefibre og små stumper af skaller og kul. Så stampede man i massen, indtil den blev smidig. Blandingen blev derefter hældt i træforme og enten tørret i solen eller i store teglovne. De stærke, ovntørrede sten blev brugt til fundamentet. Kun de, der var så heldige at bo i nærheden af stenbrud eller bjerge, havde mulighed for at bruge rigtige sten til fundamentet.

Man brugte en mudderblanding som mørtel til at holde sammen på murstene og som en slags puds uden på væggene. Når det regnede trængte vandet af og til ind gennem mørtlen og murstene og gjorde boligen meget fugtig. Eftersom taget var lavet ved at lægge kvas, jord og ler oven på trærafter, fik regnen græs til at spire frem på det. Nogle gange fik mindre husdyr lov til at græse på tagene.

Der var kun få vinduer i husene, og de var som regel meget små. Om sommeren blev de dækket til med trægitre, og om vinteren med tykke tæpper.

Som tiden gik forbedredes boligforholdene, men mange af de børn, som elskede og fulgte de tidlige profeter, boede i telte af gedehår og huse af lersten. □

MURSTEN AF MUDDER

ILLUSTRERET AF PAVLUS LUCH

JEG TROR PÅ TROSARTIKLERNE

Karen Lofgreen

»Alt er muligt for den, der tror«
(Mark 9:23).

Har du nogensinde tænkt på, hvad du ville svare, hvis nogen spurgte dig, hvad du tror på som medlem af Kirken? Skrifterne fortæller os om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lærdomme. Trosartiklerne er en del af skriften. De findes bag i Den Kostelige Perle.

Præsident Monson fortalte en historie om en mand fra det østlige USA, som rejste med bus til Californien. I Salt Lake City steg en primærpige på bussen og satte sig ved siden af manden. De begyndte at tale sammen, og han spurgte hende, om hun var mormon. Det svarede hun ja til. Han spurgte hende, hvad mormonerne troede på. Det var et svært spørgsmål for sådan en lille pige. Hvad ville du have sagt? Kan du forestille dig mandens ansigtsudtryk, da den lille pige citerede og forklarede Trosartiklerne? Han var ganske overvældet!

Da var stået af bussen, tænkte manden over hendes mod og viden. Så snart han nåede frem til Californien, ringede han til den lokale missionspræsident og stillede spørgsmål

om Kirken. Missionærerne besøgte ham, og senere blev hele mandens familie døbt. Og det alt sammen fordi en primærpige kendte Trosartiklerne og havde mod til at fortælle om dem (se *Ensign*, april 1994, side 67-68).

Hvor kommer Trosartiklerne fra? I marts 1842 modtog profeten Joseph Smith et brev fra mr. Wentworth, der var avisredaktør i Chicago i Illinois. Han stillede nogle spørgsmål om Kirken. Da Joseph besvarede brevet, blev han inspireret til at skrive 13 erklæringer, som indeholder mange af Kirkens lærdomme. Disse erklæringer blev til Trosartiklerne. Senere, i 1880, vedtog Kirkens medlemmer ved oktoberkonferencen at anerkende Trosartiklerne som hellig skrift.

Instruktioner

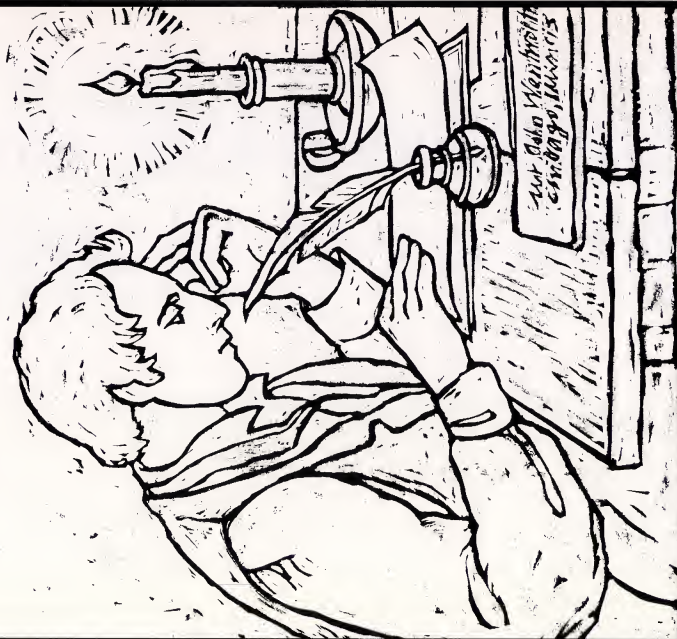
Lav to huller øverst eller i siden på tre stykker papir. Bind dem sammen med garn eller snor, så de bliver til en lille bog. Farvelæg tegningen af Joseph Smith, som skriver Trosartiklerne og skriv dit navn forned. Klip tegningen ud og lim den fast på den første side i din lille bog. På den næste side skriver du overskriften »Trosartiklerne«. Når du så nu og i løbet af året lærer mere om Trosartiklerne, kan du skrive

dem på denne side. Farvelæg tegningerne nederst på side 13. Klip tegningerne og spørgsmålene ud. Lim hvert spørgsmål fast oven over den tegning, som besvarer det, og lim så tegningerne på den tredje side i din lille bog. I løbet af året vil du føje flere ord og tegninger til din bog.

Forslag til fællestid

1. Lav en frise, som viser, hvordan Trosartiklerne blev til. Opdel en lang rulle papir i seks afsnit. Skriv et af følgende spørgsmål i hvert afsnit: *Hvad er Trosartiklerne? Hvem skrev Trosartiklerne? Hvorfor blev Trosartiklerne skrevet? Hvor finder vi Trosartiklerne? Hvornår blev Trosartiklerne gjort til hellig skrift? Hvordan blev Trosartiklerne hellig skrift? Brug opgaven side 13 til følgende aktivitet: Inddel børnene i seks grupper og lad hver gruppe tegne svaret på et af spørgsmålene og forklar det for de andre grupper. Vi foreslår, at man søger for, at der er børn i alle aldre i hver gruppe.*
2. Lad missionærerne komme og bære vidnesbyrd om Trosartiklerne. Hvis de benytter sig af visitkort med Trosartiklerne på, så bed dem om at fortælle om en oplevelse, de har haft, hvor de har brugt deres kort. □

MIN BOG OM TROSARTIKLERNE

Navn _____

År: 1995

Hvad er
Trosartiklerne?

Hvem skrev
Trosartiklerne?

Hvorfor blev
Trosartiklerne skrevet?

Hvor finder vi
Trosartiklerne?

I Den
Kostelige Perle.

Ved oktoberkonferencen
i 1880.

Tretten erklæringer om
SDH lærdomme.

Hvornår blev Trosartiklerne
gjort til hellig skrift?

Hvordan blev Trosartiklerne
hellig skrift?

Joseph Smith.

Kirkens medlemmer
vedtog dem.

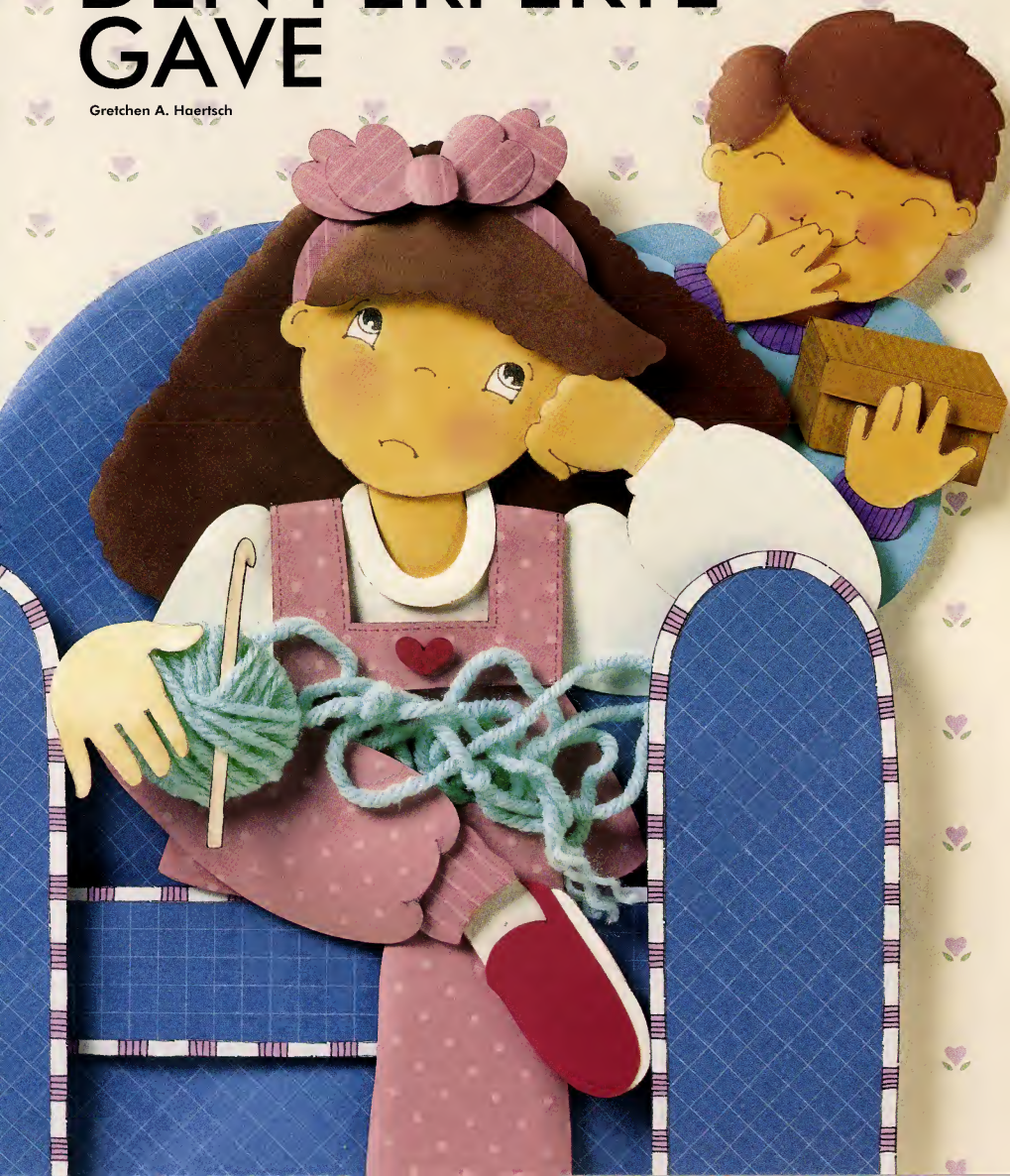

For at besvare spørgsmål
om Kirken lære.

FIKTION

DEN PERFЕКTE GAVE

Gretchen A. Hoertsch

Du når ikke at blive færdig med den i tide,« sagde Mark til sin 11-årige søster Annie, da han gik forbi stolen, hvor hun sad. I hænderne havde en honningfarvet trææske, som var helt glat og glitrede i sollyset.

Annie stirrede trist på det filtrede, mintfarvede garn, som hun sad med i skødet. »Far hjalp dig med at lave din,« forsvarede Annie sig. »Der er ingen, der vil hjælpe mig med den her hue.«

»Det er fordi ingen af os ved, hvordan man hækler,« sagde Bonnie, Annies 14-årige storesøster. »Den eneste, der kunne hjælpe dig, er mor.«

Annie fór op og samlede garnet op med begge hænder. »Bare vent og se,« råbte hun, mens hun sprang op ad trappen. »Mor bliver vild med den!«

Men Annie troede ikke selv på det. Bonnies maleri stod til tørre op ad væggen på deres værelse. Det var en akvarel, som forestillede parken med græsset, træerne, blomsterne og den blå himmel. Mor ville blive glad for det! Hun ville også blive glad for den æske, som Mark havde slebet og lakeret. Den passede lige til hendes tørklæder. Men den her hue – hvis det da var en hue – ville ingen, selv ikke mor, kunne blive glad for.

Den så slet ikke ud til at være hæklet, men bare laver af stramme knuder. Annie måtte finde ud af, hvordan hun skulle rette op på den. Det havde trods alt været hendes idé, at de skulle lave gaver til mor, når hun kom hjem fra hospitalet. Og nu så det ud til, at hendes 10-årige bror havde lavet en bedre gave end hun selv.

Hun så på uret og opdagede, at klokken allerede var 16.30. Bonnie skulle snart til ballet, og Mark havde travlt med sine lektier. Hun ville være nødt til at lave aftensmad igen, hvis far skulle kunne nå at være sammen med mor på hospitalet. Hun havde været indlagt i to lange uger nu! Selv ikke det filtrede knude, som Annie sad med i hænderne, kunne gøre hende ked af det, for i morgen kom mor hjem fra hospitalet.

Da Annie havde vasket op og lavet lektier, arbejdede hun videre på sit projekt. Hun sad i skrædderstillingen

på sengen med sit lange brune hår hængende løst om skuldrene, da far forsigtigt bankede på døren: »Hvordan går det, Annie?«

»Åh, far,« sagde Annie tøvende, mens hun rettede sin ømme nakke. »Jeg hækler og hækler, og det bliver bare til små, stramme knuder.«

»Læg det hellere lidt til side, lille skat,« sagde far venligt. »Det er jo en stor dag i morgen. Og du ser træet ud.«

»Den skal være færdig, inden mor kommer hjem,« sagde Annie beslutsomt. »Om det så skal tage mig hele natten.«

»Du skal være i seng senest kl. 21.30,« sagde far bestemt. »Jeg lover dig, at mor vil kunne forstå det.«

Næste morgen stod Annie i døren og så på, at far hjalp mor op ad havegangen. Hun så tynd og bleg ud, og hun lændede sig tungt mod fars arm. Men hun smilede til far og lo, som hun plejede.

Et øjeblik efter omfavnede Annie sin mor.

»Forsigtig, Annie,« lo far, mens Annie knugede sig ind til sin mor.

»Det gør ikke noget, John,« sagde mor og krammede Annie.

Kort efter kom også Bonnie og Mark ud, og mor knugede dem ind til sig og fortalte dem, hvor meget hun havde savnet dem alle sammen.

»Vi har nogle overraskelser til dig,« sagde Mark. »Kom og se.«

Fars buket med lyserøde nelliker stod ved siden af de to indpakkede gaver på sofaborde.

»Hvad er dog det?« spurgte mor, mens hun smilende satte sig i sofaen.

Mor blev rigtig glad for sine gaver. Annie var meget ked af, at der slet ikke var noget fra hende. Hvordan skulle hun forklare det med huen? Det kunne hun ikke. Hun sneg sig ud i køkkenet og gjorde deres frokost færdig, mens hun kæmpede for at holde tårerne tilbage. Mor skulle ikke se hende græde. Det ville bare gøre det hele værre.

Hun var ved at sætte suppen over, da hun mærkede mors hånd på skulderen. »Sikke en dejlig frokost du har lavet, Annie,« sagde mor stille.

Annie vendte sig om mod sin mor, og nu kunne hun ikke længere holde tårerne tilbage. »Men jeg har jo ikke nogen gave til dig, mor,« sagde hun. »Den skulle bare have været helt perfekt. En hue, som ville stå så pænt til dit hår, men ... »

»Shh,« hviskede mor og lagde armene om Annie. »Tror du ikke, at far har fortalt mig om alt det, du har lavet, mens jeg har været på hospitalet? Bonnie har jo været til ballet og Mark er bagud med lektierne, så du har måttet klare det meste af husholdningen. Far aner ikke, hvad han skulle have gjort uden din hjælp.«

»Men Mark og Bonnie har lavet sådan nogle flotte gaver til dig, og min blev slet ikke god.«

»Ved du, hvad jeg synes? Jeg synes, at du har givet mig den perfekte gave.«

»Gør du det?«

»Du gav af dig selv i to uger uden at vente nogen belønning. Og jeg vil vædde på, at når vi har spist, og jeg har hvilet mig lidt, så skal vi to hurtigt få lavet den hue færdig.« □

»MERE, HERRE, SOM DIG«

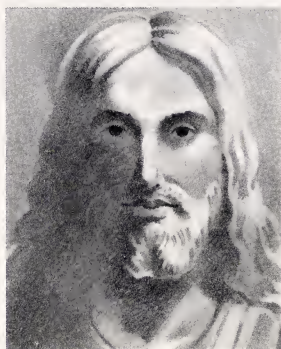
Da Frelseren besøgte nephiterne, stillede han dem et dybtgående spørgsmål: »Hvad slags (mennesker) burde I da ikke være?« Og så gav han selv det udfordrende svar: »Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27).

I 1995 vil vores besøglærerindebudskaber være centreret om de af Jesu karaktertræk, som opsummeres i salmen »Mer hellighed giv mig« (Salmer og sange, nr. 63). Den salme udtrykker vores inderlige ønske om at blive »mere, Herre, som dig.«

Præsident Howard W. Hunter har sagt: »Vi bør yde enhver indsats for at blive som Kristus – det ene fuldkomne og syndfrie eksempel, som denne verden nogensinde har set« (Stjernen, juli 1994, side 62).

Mere end noget andet er det Frelserens kærlighed, som viser, hvad slags menneske han er, og hvad slags mennesker, vi burde være. Som medlemmer af en verdensomspændende kirke repræsenterer vi mange forskellige sprog, kulturer, uddannelsesniveauer og økonomiske forhold. Vi er teenageren og oldingen. Nogle af os er sunde og raske og nyder materiel velstand. Andre kæmper med sygdom, fattigdom eller ensomhed. Men uanset hvem vi er, og uanset hvad vores udfordringer eller begrænsninger er, så omfatter Frelserens kærlighed os alle.

Og vi nyder det privilegium at formidle den kærlighed til andre.

ILLUSTRERET AF DILLEN MARCH

Præsident Thomas S. Monson fortæller om Kathleen McKee, som døde, mens han var hendes biskop. Hun havde ingen familie, så hun bad biskop Monson om at give hendes få ejendele væk. Hun bad ham om at finde gode hjem til hendes tre kanariefugle. To af fuglene var smukke og skulle gives til gode venner. Men den tredje, en lurvet kanariefugl med grå stænk på vingerne, skulle bo hos familien Monson. »Han er ikke den køneste,« sagde søster McKee, »men han er den, der synger smukkeste.«

Biskop Monson mente, at søster McKee mindede meget om sin yndlingskanariefugl. Hun havde ikke været begavet med stor skønhed eller talrige efterkommere, men hun havde hjulpet mange mennesker i nød, dagligt taget sig af en krøbling i nabolaget og opløftet enhver, som hun havde haft kontakt med (se *Ensign*, august 1987, side 2).

Nogle føler måske, at de kun har meget lidt at tilbyde. Men sandhe-

den er, at vi alle har vidunderlige gaver at give, nemlig de gaver, som Frelseren har givet os. Præsident Hinckley har bemærket, at »vor himmelske Fader har begavet sine døtre med en enestående og vidunderlig evne til at nå ind til mennesker i nød, til at trøste og lindre, til at forbinde sår og helbrede hjertesorg« (Stjernen, januar 1990, side 89).

Lidia Gantier, en quechua søster, som bor i Bolivia, er et eksempel på Frelserens kærlighed ved at dele ud af sine sparsomme midler. Når hun laver mad på sit arbejde, så gemmer hun lidt af kødet til de trængende i sit ward. Hun gemmer også de majs-kerner, der ligger tilbage, når hun har lavet popcorn. »De er til fuglene,« siger hun. »De er jo også sultne.« Hendes omsorg for alle Guds skabninger kommer til udtryk i hendes daglige virke, når hun kærligt giver det, hun nu har, til andre.

Lad os sammen bruge det kommende år på at udforske de guddommelige gaver, som vi har i os og dele dem med andre, mens vi søger at blive »mere, Herre, som dig.«

- På hvilke måder hjælper Herren os med at blive mere som ham?
- Hvilke guddommelige gaver kan skænktes os gennem Helligånden? (Se *L&P* 46; *Moroni* 7:47-48).
- Hvilke af Åndens gaver kan vi nyde, når vi bestræber os på at blive som Frelseren i alt, hvad vi gør? (Se *Gal* 5:22-25). □

PRÆDIKENERNES PRÆDIKEN

Danel W. Bachman

De fleste mennesker er villig til at anerkende Bjergprædikenen som det flag, de sejler under,« sagde Oliver Wendell Holmes, »men få bruger det som det rør, de styrer med« (citeret i Albert M. Wells jun., *Inspiring Quotations, Contemporary & Classical*, Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1988, side 63).

I Bjergprædikenen forkyndte Jesus evangeliets højere lov. Beretningen om denne prædiken findes i Matthæus 5-7. Senere gav han en mere fuldstændig gengivelse af de samme principper til nephiterne. Den findes optegnet i 3 Nephi 12-14. Bjergprædikenen er en majestætisk fremstilling af en systematisk

og retlinet teologi. Den er en grundlov for kristen adfærd. Det er det rør, som burde styre vore handlinger, og en vigtig standard, som vi kan måle vores åndelige vækst mod.

DET INDRE MENNESKE

I et vigtigt afsnit i Bjergprædikenen behandler Herren tre elementer i åndelig livsførelse og gudsdyrkelse – almisser, bønner og faste (se 3 Nephi 13:1-18; Matt 6:1-18). Her forklarer Herren, at god adfærd i sig selv ikke er målet med evangeliet; vi er ansvarlige for vore holdninger og motiver, såvel som for vores adfærd. En god gerning, som er affødt af uværdige hensigter, er hykleri.

Herren formaner os til at »vogte os« for ikke at udføre retfærdige gerninger bare for at blive set af andre. Han advarer os mod at prale af de almisser, som vi giver, mod prangende bønner og mod at faste med et trist ansigt (se 3 Nephi 13:1-2, 5, 16). Som en hjælp til at beskytte os mod fristelsen til at søge »menneskers ære,« skal de gode gerninger udføres i det skjulte.

De, der foregiver at være åndelige for at blive »æret af mennesker,«

vil måske nok nyde offentlig anerkendelse, for Gud giver os efter vore ønsker og vilje, »den være til frelse eller fordærvelse« (Alma 29:4). Men Guds anerkendelse får vi kun, når vore hensigter er værdige og uselviske. Herren lover, at de »skjulte« retfærdige gerninger, som kun han ser, vil blive belønnet åbenlyst (se 3 Nephi 13:4, 6, 18).

Denne åbenlyse belønning ses ikke altid tydeligt her i dødeligheden (se Mal 3:1-18). I mellemtiden regner det både på de retfærdige og de uretfærdige (se Matt 5:45), den discipel, som er retfærdig og styres af de rette motiver, vil være tilfreds med den indre fred, som vedkommende nyder i sit samkvem med Gud.

ALMISSER

For nogle år siden, da vi var på ferie med familien, nød min hustru Pat, vore fire børn og jeg vores frokost i en park i en by et sted midt i Kansas. Da vi skulle køre videre, dukkede en mand op på den side af bilen, hvor Pat sad. Han spurgte, om han måtte få noget at spise. Vi så nervøst på hinanden og svarede så nej. Man-

»Sandelig siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken. For de har alle givet af deres overflod, men hun har givet ... alt, hvad hun havde« (Mark 12:43-44).

den takkede os og satte sig ved det bord, vi lige havde rejst os fra.

Pludselig følte jeg mig hjerteløs. Jeg blev klar over, at jeg måske havde taget fejl af et menneske, som virkelig var i nød. Nu *ville* jeg hjælpe ham.

Da jeg gav udtryk for disse følelser til Pat, virkede hun lettet. »Vi har jo masser af mad,« svarede hun. »Nu anretter jeg en portion til ham, så kan du gå hen med den.« Hun gjorde en ordentlig portion klar.

Manden var rar og venlig og så ikke ud til at være såret, da jeg und-

skyldte vores opførsel. Han takkede mig for maden og fortalte, at han var på vej hjem fra hvedehøsten i Dakota og ikke havde fået noget at spise i lang tid.

Det var en ganske enkel ting, så enkel, at jeg skammer mig over at tænke på, at jeg gav efter for min første indskydelse til at sige nej.

Det er oplevelser som denne, der lærer os at se forskellen på den måde, vi har det, når vi har været selviske, og når vi har været gavmilde.

Vi vil bestemt alle gerne nyde den sidstnævnte følelse. Og det kan vi gøre, når vi giver af os selv til andre.

Vi har alle en enestående mulighed for at gøre noget hver måned, når vi betaler fasteoffer. Det er en enkel måde at give på. Det giver os mulighed for at give i det skjulte og være så gavmilde, som vi har mulighed for. Vi kan give »meget, meget mere ... når vi har mulighed for det,« som præsident Spencer W. Kimball sagde (i Conference Report, April 1974, side 184).

BØN

Forskellen på oprigtig, personlig bøn og halvhjertet, prangende ordgyderi illustreres tydeligt i Jesu lignelse om farisæeren og tolderen. Farisæeren, der ophøjede sig selv i sin bøn, »bad således for sig selv,« sagde Jesus og antydede dermed, hvor hul og tom bønnens ord var. Men tolderen, der ydmygede sig selv i sin bøn, »gik

hjem som retfærdig« for Gud (se Luk 18:9-14).

Da jeg var høringsmedlem, havde jeg en oplevelse med personlig bøn, som jeg sætter meget højt. Under vores første møde med vores nyindsatte stavspræsident, virkede han streng og krævende, den diametrale modsætning til sin kærlige og blide forgænger. Flere af os kæmpede med negative følelser over for hans ledelsesstil. Under dette møde gav han mig til opgave at tale til præstedømmemødet ved en kommende wardskonference. Mens han gjorde det, fik jeg en idé til et emne, som jeg hurtigt noterede ned. Men senere, da jeg forberedte talen, glemte jeg alt om notatet og tilskyndelsen.

Mens jeg holdt min tale, blev jeg grebet af en nedtrykkende følelse af fiasko. Senere da jeg var alene, knælede jeg i bøn og spurgte Herren, hvorfor det var mislykkedes, når jeg nu havde gjort mit bedste. Jeg fik den indskydelse, at jeg havde holdt den forkerte tale. Jeg kom da i tanker om den tilskyndelse, jeg tidligere havde fået, og jeg indså, at jeg ikke havde fulgt den. Jeg fortalte Herren, at jeg var ked af det og gik derefter nedtrykt ind til wardskonferencens nadvermøde.

Under åbningssalmen følte jeg mig tilskyndet til at bede igen. Jeg bad Herren om, at give mig endnu en chance, og jeg lovede, at jeg ville holde den rigtige tale denne gang. Det undrede mig, at jeg kunne være så frimodig, for jeg vidste, at pro-

I modsætning til farisæeren, der takkede Gud for, at han ikke var en synder, bad tolderen Gud om, at »være mig synder nådig.« Jesus sagde, at de, der ophøjer sig selv, »skal ydmyges,« men de, der ydmyger sig selv, »skal ophøjes« (Luk 18:10-14).

grammet for konferencen var fastlagt, og der var slet ikke mulighed for, at jeg kunne få lov at tale igen. Men under fællessalmen bemærkede jeg, at stavspræsidenten hviskede noget til biskoppen. Efter salmen bekendtgjorde biskoppen: »Stavspræsidenten har bedt om, at bror Bachman kort bærer sit vidnesbyrd.«

Dybt bevæget forklarede jeg, hvad der lige var sket og bar vidnesbyrd om, at vores nye stavspræsident var en inspireret mand. Flere af de andre højrådsmedlemmer, som sad i forsamlingen, havde tårer i øjnene ligesom jeg. Så gav jeg min lille tale, som jeg havde lovet Herren, og derefter satte jeg mig igen, noget rystet over det, jeg havde oplevet.

Under afslutningssalmen var jeg stadig bevæget af Ånden i det hele. Pludselig var der en strofe fra salmen, som trængte dybt ind i min bevidsthed: »Jeg søger Gud i bøn« (Sange og salmer, nr. 74). Atter fik mine tårer frit løb.

Det blev begyndelsen til en af de bedste oplevelser med en præs-

tedømmebærer, jeg nogensinde har oplevet i Kirken. I fire år nød jeg at sidde ved denne store mands fødder og blive undervist i inspiration, lederskab og kirkeledelse.

FASTE

Mens jeg var fuldtidsmissionær, lærte jeg betydningen af oprigtig faste. En familie, som vi havde undervist, ønskede at blive døbe. Bortset fra den ældste datter. Som det ældste barn var hun en åndelig leder for resten af familien. Men et eller andet afholdt hende fra at slutte sig til Kirken.

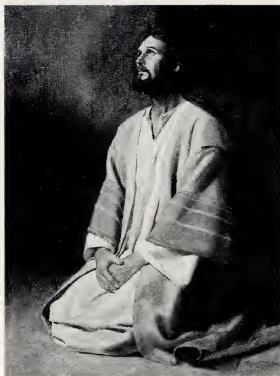
På en almindelig fastesøndag fastede min kammerat, jeg og hendes familie for hende. Efter nadvermødet talte vi kort med familien. Mens min kammerat talte med pigen og hendes mor, fik jeg en af disse åndelige overraskelser, som oplyser vores livs landskab. Ånden åbenbarede for mig, hvad det var, der afholdt pigen fra at blive døbt: Hun havde en kæreste i sin egen kirke, som havde haft adskillige åndelige oplevelser, og nu var hun bange for, at hun måske gav afkald på noget, som var godt. Gennem Ånden fornemmede jeg, at Herren kendte hende person-

Lige som den rige unge mand, som Jesus rådede til at give alle sine ejendele til de fattige (se Luk 18:18-24), må vi selv vælge, om vi vil gøre Gud til vores livs midtpunkt.

KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND, AF HENSRICH HOITMANN

Efter at have belært os om almisser, bøn og faste påpegede Herren, at vi ikke kan tjene to herrer: Vi må vælge, om vi vil tjene Gud eller mammon.

ligt, forstod hendes bekymringer og havde store velsignelser, som han ønskede at udøse over hende.

I min begejstring afbrød jeg min kammerat og sagde: »Jeg ved, hvad problemet er!« Både mor og datter blev først overrasket og siden dybt bevæget, da jeg fortalte, hvad Helligånden netop havde åbenbaret for mig. Derefter bar jeg vidnesbyrd om, at hun ville modtage større velsignelser, end hun havde troet muligt, hvis hun ville tage imod evangeliet. Vi bad en bøn sammen, og så skyndte vi os videre til vores næste aftale.

Hendes tårer bekymrede mig. Jeg tænkte, at jeg måske havde såret hende. Men den følgende aften, da

vi vendte tilbage med zonelederne, som skulle interviewe familien inden dåben, spurgte hun: »Kan jeg også blive interviewet?«

»Ja,« gispede jeg. »Men fortæl mig, hvad der er sket.« Hun fortalte mig, at jeg havde haft ret, og at Ånden havde vidnet for hende om de løfter, som jeg gav hende. Hun blev døbt sammen med sin familie. Hvilke store velsignelser på grund af den dags oprigtige faste!

AT TJENE GUD ELLER MAMMON

Efter at Frelseren har givet os belæringer om almisser, bøn og faste, advarer han os mod at samle os skatte på jorden, i stedet skal vi »samle(e) skatte i himlen ...

Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være« (3 Nephi 13:20-21).

Derefter forklarer han os, at vi ikke kan tjene to herrer: Vi må vælge, om vi vil tjene Gud eller mammon (3 Nephi 13:24).

På Det Gamle Testaments tid advarede Herren sit folk mod at falde i afgudsdyrkelse og tilbede hedenske guder. I vore dage er det ofte rigdom, vi forledes til at tilbede. Vel kan rigdomme bruges retfærdigt, men de kan også være lige så farlige for vores åndelige velfærd som afgudsdyrkelse. Jesus advarede mod »rigdommens blændværk« (Matt 13:22). Og præsident Spencer W. Kimball sagde, at afgudsdyrkelse består i, at vi sætter vores lid til denne verdens ting,

snarere end til Gud (se *Ensign*, juni 1976, side 3-6).

Det er derfor, at den største pagt, som vi kan indgå, er fuldstændigt at indvie os selv og vore ressourcer til Gud og hans kirke. Hvis vi ikke lydigt vil opgive alt dette for Mesteren, vil denne verdens ting blive vores herrer.

Jesus uddyber disse belæringer om skatte og mammon i den forklaring, som han fremsætter efter lignelsen om den uærlige godsforvalter i Lukas 16. Han råder sine disciple til at bruge »den uærlige mammon« til at vinde sig himmelske venner (v. 9). Med andre ord, materielle ressourcer er gaver, som skal bruges med omtanke. Hvis vi kan være trofaste og ikke »uærlige« i brugen af rigdommene – ved at styre vores rigdomme, snarere end at lade os styre af dem – så vil det, »som er af sand værdi,« nemlig himlens skatte, blive betroet os (se v. 11).

Som sidste dages hellige skal vi udvikle vores karakter udfra Herrens definition på retfærdighed, ikke vores egen. Herren siger, at en af denne generations almindeligste synder er, at »de søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer sin egen vej og efter sin egen Guds billede« (L&P 1:16).

Bjergprædikenen er prædikenernes prædiken, et ror, som vi kan styre vores liv med. Den lærer os, hvordan vi lever vores liv i overensstemmelse med Herrens form for retfærdighed. □

»SE FREM TIL GUD OG LEV«

Foto: John Luke

SYND MEDFØRER MØRKE OG BITTER SORG.
OMVENDELSE ER DEN HERLIGE TILBAGEVENDEN TIL LYS OG GLÆDE.
(SE ALMA 37:47; 41:10)

© LPS

COPYRIGHT, CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLÆLSE

I S Ø N N E N S

R. Val Johnson

Da templet i Alberta var ved at være færdigbygget i begyndelsen af 1920'erne, sendte Kirken flere kunstnere til Canada for at male vægmalerier i ordinanseværelserne. Kunstnerne fik også tildelt plads langs den øverste kant af væggene i dåbslokalet, kirkesalen og det terrestre værelse til at male scener, som fokuserede på Frelserens forsoning. Malerierne fra dåbslokalet og kirkesalen, som er vist her, er malet af Alma

Brockerman (A. B.) Wright, som var kunstprofessor ved University of Utah. Scenerne fra det terrestre værelse hører til de malerier, som er malet af LeConte Stewart, en talentfuld ung kunstner, der senere blev internationalt anerkendt for sine landskabsbilleder (se Paul L. Anderson, *Ensign*, juli 1977, side 6-11; juli 1978, side 40-45).

Gennem syv årtier har disse vægmalerier inspireret tempelbesøgende til at bygge deres tro på Jesus Kristus. Ligesom templet i Alberta, der står klippefast på den vindomsuste prærie i det vestlige Canada, vil en tro, der er bygget på Kristus, stå fast trods den ondes vindstød.

COPYRIGHT, CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLÆLSE

L I G N E L S E

Ovenfor: Adam bringer offer, af A. B. Wright; fra dåbslokalet i templet i Alberta. Adam var lydlig mod Herrens befaling og bragte ofre som »et sindbillede på Faderens Enbårnes offer« (Moses 5:7).

Nedenfor: Moses leder Israel, af A. B. Wright; fra dåbslokalet i templet i Alberta. Da israelitterne blev forgiftet af slanger, anbragte Moses en kobberslange på en stav, som symbol på Kristi forsoning og helbredende kraft (se 2 Nephi 25:20).

© LDS

COPYRIGHT: CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLAESE

© LDS

COPYRIGHT: CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLAESE

Jesu dåb, af A. B. Wright; fra dåbslokalet i templet i Alberta. Kristus blev døbt af Johannes for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15) og for at vise »portens snæverhed«, gennem hvilken et menneske modtager Helligånden (se 2 Nephi 31:5-13).

Den opstandne Herre viser sig for Maria, af LeConte Stewart; fra det terrestre værelse i templet i Alberta. Den opstandne Herre spurgte Maria: »Hvem leder du efter?« Marias svar var gennemsyret af tro og glæde: »Rabbuni! – det betyder Mester« (Joh 20:15-16).

© LDS

COPYRIGHT: CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLÆDELSE

3 Nephi, kapitel 18, af A. B. Wright, fra kirkesalen i templet i Alberta. Ligesom i Jerusalem belærte Jesus sine disciple i den nye verden om, at de skulle modtage nadveren til minde om hans forsoning.

© LDS

COPYRIGHT: CORPORATION OF THE PRESIDENT, THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS. MÅ IKKE GENGIVES UDEN TILLÆDELSE

**Guddommelig myndighed gengivet,
af A. B. Wright; fra dåbslokalet i
templet i Alberta. Da Johannes Døber
overdrog præstedømmemyndigheden
til Joseph Smith og Oliver Cowdery i
1830 (se L & P 13), fik menneskeheden
atter adgang til Kristi frelsesplans
forberedende ordinanser. □**

En bøn om mad

Juana Lidia Campos Molina

Mens vores tre børn var små, kom min mand og jeg ud i økonomiske vanskeligheder. Vi havde gjort alt, hvad vi kunne, men pengene var sluppet op – og der syntes ikke at være nogen hjælp at få. En morgen lavede jeg morgenmad til børnene af det sidste mad, vi havde i huset. Der var end ikke en dråbe olie tilbage, så jeg kunne tilberede noget frokost til dem. Min mand tog af sted på arbejde i håb om at få lidt penge, så han i det mindste kunne købe lidt til aftensmaden.

Jeg begyndte at spørge mig selv, hvorfor jeg blev udsat for denne prøvelse. Hvad gjorde jeg galt? Jeg indså, at selvom jeg måske havde gjort mig skyldig i et eller andet, så havde mine børn dog ikke gjort noget! Hvor var min tro? Hvis vor himmelske Fader gav himlens fugle føden, ville han så ikke også sørge for os? Jeg bad en bøn om, at han ville hjælpe os med at få mad. Jeg udøvede min tro og gik videre med dagens dont.

Hen på formiddag bankede en nabo på døren og fortalte mig, at hun ventede besøg af sin svigermor. Hun nævnte, at hun havde tilberedt et stort frokostbord med

kylling, ris og mange andre lækkerier. Og så skyndte hun sig hjem for at tage imod sin svigermor.

Kort efter vendte hun tilbage og fortalte mig, at hun havde måtte ændre planer. Hendes gæst kom ikke ligevel. I stedet skulle hun og hendes familie på en togers ferie sammen med svigermøderen. Men nu havde hun et problem. Hvad skulle hun stille op med al den mad, hun havde lavet? Lidt forlegent spurgte hun mig, om jeg ville tage det ilde op, hvis hun tilbød mig maden.

Jeg havde ikke fortalt hende om vores situation. Jeg sagde, at hun ikke skulle gøre sig nogen bekymringer. Jeg var meget taknemlig for hendes tilbud. Jeg vidste, at det var svaret på min bøn. Min nabo var glad for, at jeg ville have maden. Og så spurgte hun: »Vil du også have den mad, jeg har i køleskabet? Vi er jo væk så længe, at den bare står og bliver dårlig.«

Da min mand vendte hjem den aften, var det ikke lykkedes for ham at få fat i nogen penge. Men alligevel fik vi et godt måltid mad, og køleskabet var fyldt til bristepunktet. □

Pludselig står der en halv snes piger, som DarLynn Hawkins slet ikke kender, ved døren til hendes værelse. De er alle sammen sidste dages hellige, de er alle sammen på hendes alder, og de disker op med store smil og bakker med småkager.

»Har du ikke lyst til at komme hen i vores kirke på søndag?« spør-

ger en af dem, og alle de andre nikker og smiler.

DarLynn smiler tilbage og spekulerer på, hvornår de piger mon går deres vej.

Men de går ikke. De snakker og griner, og til sidst bliver DarLynn smittet af deres begejstring. Og hun spekulerer på, om det er sådan, man har det, når man er sidste dages hel-

lig. Er det altid sjovt? Hendes far har engang været SDH. Hun har hørt forskellige ting om Kirken, men ...

Det er snart halvandet år siden nu. I dag er DarLynn, som er 14 år gammel, medlem af Kirken. Hun og to af hendes bedste veninder, Amy Van Camp og Erica Egli, der begge er 14, sidder i sofaen hjemme hos Amy i Gurnee i Illinois og mindes de

Trestemmig harmoni

Adrian Gostick

FOTO: FORFATTEREN OG HELEN D. SHORAT

begivenheder, der førte til DarLynns dåb.

»Vi var lige flyttet hertil,« fortæller DarLynn, »og jeg kendte ikke nogen. Pludselig dukkede de der piger op og inviterede mig med til deres kirke. Jeg vidste, hvem Amy og Erica var, for

vi spillede sammen i skolens orkester ...«

»Men vi kunne ikke rigtig li' hinanden,« tilføjer Erica med et smil. Alle tre piger ler.

»Nej, vi var ikke ligefrem hjer-teveninder,« siger DarLynn. »Og i begyndelsen følte jeg, at jeg blev presset til det der med Kirken.«

Amy indrømmer, at de

måske nok var lidt fremfusende. Men, som hun påpeger, der findes jo ingen retningslinjer for, hvordan man skal gebærde sig, når man vil tale med en ven om Kirken. Og til tider begår man jo fejtagelser. »Vi havde hørt, at hendes far engang havde været medlem af Kirken. Erica og jeg følte, at DarLynn nok havde brug for Kirken. Kirken har så

DarLynn fandt evangeliet, da Amy (til venstre) og Erica (til højre) førte hende ind i deres vennekreds.

høje standarder, og de kan hjælpe en igennem svære tider.«

TEMPOET SÆNKES

Da Erica og Amy fornemmede, at DarLynn følte sig lidt beklemt, tog de den lidt med ro. De lærte hinanden bedre at kende under en rejse med skolens orkester, gav hende et eksemplar af Mormons Bog (hun læste en del i den i løbet af sommeren) og inviterede hende med til aktiviteter i Kirken (hvor hun lærte andre medlemmer at kende). Med

tiden tog Erica og Amy mod til sig og spurgte DarLynn, om hun ville have besøg af missionærerne.

Erica siger, at det ikke var let at samle mod til at stille DarLynn det vigtige spørgsmål. »Man må overvinde sin frygt. Vi var bange for, at vi ville føle os såret, hvis hun afslø, fordi Kirken betyder meget for os. Jeg var bange for, at hun ville grine af missionærlektionerne eller synes, at de var kedelige.«

Men DarLynn sagde ja. »Og alt det, missionærerne fortalte, var smadderinteressant,« siger hun. »De

forstod at trænge igennem til mig og gøre det sjovt. Under hver eneste af lektionerne var der et eller andet tidspunkt, hvor jeg var lige ved at græde. Så en dag bad missionærerne mig om at læse, overveje og bede. Det gjorde jeg samme aften, og Ånden var der bare. Det var alle tiders.

Det er dejligt at være med til at føre en ven ind i Kirken. Og disse tre unge damer kan fortælle dig, at ven netop er nøgleordet.

Nedenfor (fra venstre): Erica, Amy og DarLynn.

Jeg begyndte at græde, og jeg vidste, at Kirken var sand.«

DarLynns forældre havde fulgt hendes studium af Kirkens lærdomme. Da hun bad dem om tilladelse til at blive døbt, gav de med glæde deres samtykke.

GOD VEJLEDNING

Selvom der ikke er nogen faste retningslinjer for, hvordan man skal fortælle en ven om Kirken, så er der én fejltagelse, som en del mennesker begår – de besøger steder eller gør ting sammen med denne ven, skønt de godt ved, det er forkert, i håb om, at de kan tage deres ven med til en aktivitet i Kirken næste gang.

Det er ikke for klogt, siger DarLynn. »Da jeg var yngre, ville jeg gerne prøve altting, at ryge, drikke og det hele. Så lærte jeg Amy og Erica at kende. De var stærke i Kirken, og jeg syntes, at det var alle tiders. Jeg ville gerne være som dem. Vi ville ikke have været så gode venner nu, hvis de dengang havde fulgt mig og gjort de ting, som jeg havde lyst til.«

EN STORSLÅET FINALE

Og hvis Erica og Amy ikke havde været gode eksempler over for DarLynn, så var de gået glip af en fantastisk afslutning. Erica siger: »Jeg vil aldrig glemme...« og Amy bryder ind: »DarLynns dåb!«

»Vi havde en vidunderlige følelse, mens vi overværede DarLynns dåb,

fordi vi havde hjulpet hende med at finde sandheden.« Erica fortsætter: »I skulle bare have set, hvor lykkelig hun var. Da hun havde fået tørt tøj på, kom hun ud og sagde: »Jeg er

Sådan fortæller man en ven om Kirken

Måske kender du en eller anden, som er interesseret i evangeliet. Hvordan begynder man at tale om religion uden at blive til grin? Her er nogle enkle metoder, du kan prøve:

1. Inden du overhovedet foretager dig noget, så bed en bøn og spørg, hvordan du skal præsentere evangeliet for din ven. Du får brug for Herrens hjælp, og det gør din ven også.

2. Begynd med at være en rigtig ven. Hvis du ikke rigtig kender vedkommende, så prøv at blive gode venner. Når du føler, tiden er inde, kan du måske kort fortælle din ven om din tro.

3. Husk på, at du ikke behøver at missionere alene. Det er måske lettere at invitere din ven med til en aktivitet, hvis du er sammen med en anden sidste dages hellig.

4. Lad være med at presse for hårdt. Det tager sin tid at vække folks interesse for Kirken.

5. Lad være med at svigte din ven, hvis han eller hun ikke er interesseret. Det kan godt være, at din ven ikke slutter sig til Kirken, men vedkommende vil måske huske dit eksempel.

fuldkommen, og det er I bare ikke!«

»Det var bare for sjov,« siger DarLynn.

Og så ler de alle tre igen – en trio i fuldkommen harmoni.□

6. Hold venskabet ved lige, hvis din ven faktisk slutter sig til Kirken. Det er vigtigt at holde liv i den kærlighed og det venskab, som oprindeligt vakte interessen for Kirken. □

Evangeliet bragte de tre veninder tættre sammen. Da DarLynn så Amys og Ericas eksempel, blev hun ført bort fra en verdslig levevis og fik et ønske om at høre mere om Kirken.

VORES FAMILIES NYE TESTAMENTE PÅ BÅND

Carole Garfield Seegmiller

ILLUSTRÆRET AF ROGER MOTZKUS

Jeg var godt i gang med mit sidste år i gymnasiet, da far besluttede, at vores familie skulle begynde på et indgående studium af skrifterne for at hjælpe min bror Bruce med at forberede sig til sin mission. Fars mål var, at vi skulle læse hele Mormons Bog, inden Bruce tog af sted, og optage det hele på bånd. Da Bruce og jeg var de eneste af mine forældres syv børn, som stadig boede hjemme, gennede far mor og os to børn ind i dagligstuen hver dag efter skoletid, og så skiftedes vi til at læse et kapitel.

Jeg var ikke ret begejstret for tanken. Især brød jeg mig ikke om, at det hele skulle optages på bånd. Så meget ofte smuttede jeg af sted på arbejde eller til en aktivitet på skolen, når vi skulle til at studere i skriften. Inderst inde var jeg glad for, at jeg havde en undskyldning for ikke at deltage.

Til min store overraskelse blev familien færdig med Mormons Bog et par måneder senere, og far gik straks i gang med et nyt projekt. Der var stadig flere uger til, at Bruce skulle rejse, så far besluttede, at vi skulle læse og optage Det Nye Testaments fire evangelier. Men denne gang protesterede jeg og sagde, at jeg ikke kunne se nogen mening med det. Man kunne jo købe bånd med professionelle skuespilleres oplæsning af skrifterne, og de lød meget bedre, end vi gjorde. Men far holdt fast ved sit. »Carole, en dag vil disse bånd blive til velsignelse for os,« sagde han. Jeg lod mig ikke imponere og forblev en smule usamarbejdsvillig.

Ugerne gik, og skoleåret var næsten gået, så jeg havde ikke så mange undskyldninger for ikke at deltage i skriftlæsningen. Men jo oftere jeg deltog, desto mere kom jeg til at holde af disse stunder sammen med familien. Jeg nød især at høre far forklare forskellige skriftsteder. Snart begyndte jeg at fornemme den fred, som opnås gennem studium af skriften. Vi blev færdige med at læse de fire evangelier, kort før Bruce tog af sted til Missionærtræningscentret. Vi lavede en kopi af båndene til ham og en kopi til os selv.

Far havde ganske ret med hensyn til de hjemmelavede bånd: De blev en velsignelse. Jeg lagde mærke til, hvor

stor trøst far fandt i båndene, efter at Bruce var rejst på mission. Han lyttede ofte til dem. Jeg tænkte, at det til dels var for at høre Bruces stemme, for de havde stået hinanden meget nær. Det skete, at far faldt i søvn, mens han lyttede til båndene om aftenen. Og jeg smilede for mig selv, når jeg hørte det velkendte klik af båndet, der var løbet ud.

Båndene blev også en velsignelse på en måde, som jeg aldrig havde forestillet mig. Da Bruce havde været på mission i lidt over et år, døde far fredeligt af et hjerteslag en solrig september søndag. Jeg kan huske, at jeg ikke fattede, hvordan det kunne være så smukt udenfor, når alt syntes mørkt og trist for mig. Næste dag var hele familien samlet, bortset fra Bruce, der havde besluttet at fuldføre sin mission.

Da jeg havde talt med min sørgende bror i telefonen den aften, følte jeg mig meget bedrøvet. Jeg gik op på fars værelse og satte mig modløst ved hans skrivebord. Jeg fik øje på hans slidte båndoptager, som stod i nærheden. I båndoptageren sad et af vores bånd med Det Nye Testamente, som far sikkert havde lyttet til, aftenen før

han døde. Jeg spolede båndet lidt tilbage og standsede et vilkårligt sted i håb om at finde trøst i at høre fars milde stemme. Jeg hørte ikke rigtig efter ordene, men pludselig studsede jeg, da jeg hørte fars ord:

»Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!

I har hørt, at jeg har sagt til jer: Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg går til Faderen, for Faderen er større end jeg« (Joh 14:27-28).

Jeg lyttede til den passage igen og igen. Ordene syntes at strække sig ud og lægge en trøstende arm om min skulder. Med tårefyldte øjne fandt jeg skriftstedet i min Bibel og understregede dem. Så gik jeg nedenunder og læste dem for min mor. Trods vores sorg indså vi, at far havde fundet fred, og at han ønskede, at hans kære også skulle føle fred.

Vi fandt fred den nat, og vi fortsatte med at finde den i de måneder, der fulgte. Siden da har jeg ofte smagt Det Nye Testaments stille fred. □

Kristus og de lærde, af Heinrich Hofmann

Da Maria og Josef opdagede, at Jesus ikke var sammen med resten af familien under hjemreisen fra Jerusalem, vendte de straks tilbage til byen.
»Efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål.

I 1925 søgte en Herrens apostel ind i en fredfyldt park i Buenos Aires i Argentina og opsendte indvielsesbønnen fra hele Sydamerika. I dag er samme park i Buenos Aires, *herover*, skueplads for vidnesbyrds møder for lokale seminarelever, som nyder godt af førnævnte bøn. Læs "Postyr i Argentina," side 10.